

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

9 iunie 2016*

„Dumping — Importuri de bioetanol originar din Statele Unite — Taxă antidumping definitivă — Acțiune în anulare — Asociație — Lipsa afectării directe a membrilor — Inadmisibilitate — Taxă antidumping la nivel național — Tratat individual — Eșantionare — Dreptul la apărare — Nediscriminare — Obligația de diligență”

În cauza T-276/13,

Growth Energy, cu sediul în Washington, DC (Statele Unite),

Renewable Fuels Association, cu sediul în Washington,

reprezentate inițial de P. Vander Schueren, avocat, ulterior de P. Vander Schueren și de M. Peristeraki, avocați,

reclamante,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de S. Boelaert, în calitate de agent, asistată inițial de G. Berrisch, avocat, și de B. Byrne, solicitor, ulterior de R. Bierwagen și de C. Hipp, avocați,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de M. França și de T. Maxian Rusche, în calitate de agenți,

și de

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, reprezentată de O. Prost și de A. Massot, avocați,

interveniente,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 157/2013 al Consiliului din 18 februarie 2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii (JO L 49, p. 10), în măsura în care le privește pe reclamante și pe membrii acestora,

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus din domnii A. Dittrich, președinte, și J. Schwarcz și doamna V. Tomljenović (raportor),
judecători,

grefier: doamna C. Heeren, administrator,

având în vedere fază scrisă a procedurii și în urma ședinței din 20 și 21 mai 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamantele, Growth Energy și Renewable Fuels Association, sunt asociații care reprezintă producătorii americani de bioetanol, precum și alte organizații active în domeniul biocombustibililor, în cazul Growth Energy, și adepți ai etanolului în Statele Unite, în cazul Renewable Fuels Association.
- 2 În urma unei plângeri prezentate de ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (Asociația producătorilor europeni de etanol regenerabil, denumită în continuare „ePure”), Comisia Europeană a deschis o procedură antidumping privind importurile în Uniunea Europeană de bioetanol originar din Statele Unite, în temeiul articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, denumit în continuare „regulamentul de bază”).
- 3 Reclamantele afirmă că ele au avut calitatea de asociații reprezentative în cadrul procedurii antidumping și că au fost tratate ca părți interesate pe tot parcursul anchetei.
- 4 Prin Avizul de inițiere a unei proceduri antidumping privind importurile de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii (JO 2011, C 345, p. 7), Comisia a semnalat că, din cauza numărului mare de producători-exportatori din Statele Unite, precum și de producători din Uniune, aceasta avea intenția să recurgă la o eșantionare atât a primilor, cât și a celor din urmă, conform articolului 17 din regulamentul de bază.
- 5 La 16 ianuarie 2012, Comisia a notificat prin scrisoare societăților Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC și Platinum Ethanol LLC (denumite în continuare „producătorii incluși în eșantion”), care sunt membri ai reclamantelor, că fuseseră reținute în eșantionul producătorilor-exportatori din Statele Unite. Ulterior, aceste societăți au transmis fiecare Comisiei răspunsurile lor la chestionarul antidumping la 22 februarie 2012, iar Comisia a efectuat vizite de verificare la sediile acestora.
- 6 La 26 martie 2012, reclamantele au comunicat Comisiei observațiile lor scrise cu privire la deschiderea procedurii antidumping.
- 7 La 24 august 2012, Comisia a comunicat reclamantelor documentul de informare provizoriu în care a expus faptele și motivele în temeiul cărora a decis să continue ancheta fără a impune măsuri provizorii (denumit în continuare „documentul de informare provizoriu”). La punctele 45-47 din documentul menționat, Comisia a constatat, printre altele, că nu era posibil în acest stadiu să se aprecieze dacă exporturile de bioetanol originar din Statele Unite fuseseră efectuate la prețuri de dumping, pentru motivul că producătorii incluși în eșantion nu făceau distincție între vânzările interne și vânzările la

export și că efectuau toate vânzările lor către comercianți/producători de amestecuri neafiliați stabiliți în Statele Unite, care amestecau ulterior bioetanolul cu benzină și îl revindeau. În consecință, producătorii incluși în eșantion nu cunoșteau deloc destinația produsului și prețul acestuia la export. Prin urmare, Comisia a decis să continue ancheta și să o extindă astfel încât să acopere comercianții/producătorii de amestecuri pentru a obține date cu privire la prețul de export, precum și o imagine completă a pieței bioetanolului (punctul 50 din documentul menționat).

- 8 La 11 septembrie 2012, în urma unei cereri a reclamantelor, a Plymouth Energy Company și a POET, a avut loc o audiere în fața consilierului-auditor al Comisiei.
- 9 La 24 septembrie 2012, reclamantele au depus observații cu privire la documentul de informare provizoriu.
- 10 La 6 decembrie 2012, Comisia a trimis reclamantelor documentul de informare definitiv, în care examina, pe baza datelor de la comercianți/producători de amestecuri neafiliați, existența unui dumping care ar cauza un prejudiciu industriei din Uniune (denumit în continuare „documentul de informare definitiv”). Aceasta și-a propus, așadar, să impună măsuri definitive, la o cotă de 9,6 % la nivel național, pentru o perioadă de trei ani.
- 11 Reclamantele au depus observații cu privire la acest document la 17 decembrie 2012.
- 12 Prin scrisoarea din 21 decembrie 2012, Comisia a comunicat un document de informare suplimentar, pe de o parte, intenționând să modifice, în esență, perioada de valabilitate a măsurii antidumping definitive de la trei la cinci ani și, pe de altă parte, invitând reclamantele să furnizeze observații scrise cu privire la această modificare, precum și cu privire la documentul de informare definitiv până cel mai târziu la 2 ianuarie 2013.
- 13 La 2 ianuarie 2013, reclamantele au depus observații cu privire la acest document.
- 14 Prin scrisoarea din 30 ianuarie 2013, Comisia a răspuns la observațiile reclamantelor cu privire la documentul de informare definitiv.
- 15 La 18 februarie 2013, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 157/2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii (JO L 49, p. 10, denumit în continuare „regulamentul atacat”), prin care a instituit o taxă antidumping pe bioetanol, denumit „etanol combustibil”, adică alcool etilic obținut din produse agricole, denaturat sau nedenaturat, cu excepția produselor cu un conținut de apă mai mare de 0,3 % (m/m), măsurat în conformitate cu standardul EN 15376, dar incluzând alcoolul etilic fabricat din produse agricole conținute în amestecuri cu benzină cu un conținut de alcool etilic de peste 10 % (v/v) destinate utilizărilor drept combustibil, încadrate în prezent la codurile NC ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 și ex 3824 90 97 (coduri TARIC 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 și 3824909767) și originar din Statele Unite ale Americii, la un nivel de 9,5 % la nivel național, definită sub forma unei valori fixe de 62,30 euro pe tonă netă, aplicabilă proporțional cu conținutul total, în greutate, al conținutului de bioetanol, pentru o perioadă de cinci ani.
- 16 În ceea ce privește eșantionarea producătorilor-exportatori din Statele Unite, Consiliul a constatat, în considerentele (12)-(16) ale regulamentului atacat, că ancheta arătase că niciunul dintre producătorii incluși în eșantion menționați la punctul 5 de mai sus nu a exportat bioetanol pe piața Uniunii. În fapt, aceștia îl vânduseră pe piața americană comercianților/producătorilor de amestecuri neafiliați,

care îl amestecau ulterior cu benzină și îl revindeau pe piața americană și la export, în special în Uniune. Acești producători nu ar fi avut în mod sistematic cunoștință dacă producția lor era sau nu destinată pieței Uniunii și nu ar fi fost informați în legătură cu prețurile de vânzare ale comercianților/producătorilor de amestecuri. Aceasta ar însemna că producătorii americani de bioetanol nu ar fi exportatorii produsului în cauză în Uniune. Exportatorii ar fi de fapt comercianții/producătorii de amestecuri. În vederea finalizării anchetei antidumping, Consiliul s-a bazat pe datele de la cei doi comercianți/producători de amestecuri care au acceptat să coopereze la anchetă.

- 17 În ceea ce privește constatarea unui dumping, Consiliul a explicat, în considerentele (62)-(64) ale regulamentului atacat, că considera oportun să stabilească o marjă de dumping la nivel național. Chiar dacă anumiți producători afirmaseră că este posibil să se identifice și să se asigure trasabilitatea produselor lor vândute operatorilor americani pentru export, aceștia nu ar fi putut face clar legătura dintre vânzările lor pe piața americană și exporturile realizate de alți operatori către UE și nu ar fi cunoscut nivelul prețurilor de export către Uniune. Potrivit Consiliului, structura industriei bioetanolului și modul în care produsul în cauză a fost fabricat și vândut pe piața SUA și exportat în Uniune au făcut imposibilă stabilirea unor marje individuale de dumping pentru producătorii americani.
- 18 Prin scrisoarea din 20 februarie 2013, Comisia a răspuns la observațiile reclamantelor și ale Plymouth Energy Company cu privire la documentul de informare suplimentar.

Procedura și concluziile părților

- 19 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 mai 2013 și modificată printr-o scrisoare din 17 mai 2013, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

1. Cu privire la cererea de conexare cu cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul

- 20 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 18 iunie 2013, reclamantele au solicitat conexarea prezentei cauze cu cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul. În observațiile sale, Consiliul a solicitat Tribunalului să suspende decizia cu privire la o eventuală conexare a celor două cauze până la închiderea fazei scrise a procedurii și până când va fi examinat argumentele părților cu privire la admisibilitate.
- 21 La 31 iulie 2013, președintele Camerei a cincea a Tribunalului a decis să nu conexeze prezenta cauză cu cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul.

2. Cu privire la intervenții

- 22 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 16 iulie 2013, Comisia a formulat o cerere de intervenție în prezenta cauză în susținerea concluziilor Consiliului. Reclamantele și Consiliul nu au ridicat obiecții împotriva acestei intervenții.
- 23 Prin înscrisul depus la 20 septembrie 2013, ePure a formulat o cerere de intervenție în prezenta cauză în susținerea concluziilor Consiliului. Reclamantele și Consiliul nu au ridicat obiecții împotriva acestei intervenții.
- 24 Prin Ordonanțele din 4 februarie 2014, președintele Camerei a cincea a Tribunalului a admis cererile de intervenție.
- 25 La 18 aprilie 2014, Comisia și ePure au depus memoriile în intervenție.

3. Cu privire la măsurile de organizare a procedurii și cu privire la faza orală a procedurii

- 26 Pe baza propunerii judecătorului raportor, Tribunalul a decis să deschidă faza orală a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, a adresat întrebări scrise Consiliului și reclamantelor. Părțile au răspuns la întrebările scrise în termenul stabilit.
- 27 Consiliul a informat însă Tribunalul, prin scrisoarea din 29 aprilie 2015, că considera că anumite informații necesare pentru a răspunde la întrebările menționate erau confidențiale, solicitând Tribunalului să adopte măsuri de cercetare judecătorească pentru a putea „furniza aceste documente” solicitând aplicarea regimului de confidențialitate în privința acestora.
- 28 Prin scrisoarea din 19 mai 2015, reclamantele au adresat Tribunalului trei cereri, care constau, prima, în adoptarea de măsuri de cercetare judecătorească pentru a obliga Consiliul să furnizeze documentele menționate, a doua, în retragerea secțiunii (i) 1 din răspunsul Consiliului la întrebările scrise ale Tribunalului sau, în mod alternativ, în a le permite să furnizeze observații scrise și, a treia, în a le acorda posibilitatea de a furniza observații în scris pentru a rectifica erorile de fapt comise în răspunsul Consiliului.
- 29 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 20 și 21 mai 2015. În cadrul acesteia, reclamantele au renunțat în parte la cererea lor din 19 mai 2015, retrăgându-și, printre altele, a doua și a treia cerere dintre cele expuse la punctul 28 de mai sus, aspect de care Tribunalul a luat act în procesul-verbal de ședință.
- 30 La sfârșitul ședinței, președintele Camerei a cincea a Tribunalului a reportat închiderea fazei orale a procedurii la o dată ulterioară.
- 31 Întrucât Tribunalul nu a considerat necesar să dispună măsura de cercetare judecătorească menționată mai sus, părțile au fost informate, prin scrisoarea din 9 decembrie 2015, că faza orală a procedurii a fost închisă la aceeași dată.

4. Cu privire la cererile de aplicare a regimului de confidențialitate

- 32 Prin înscrisul depus la 22 noiembrie 2013, reclamantele au solicitat aplicarea față de ePURE a regimului de confidențialitate anumitor înscrisuri anexate la cererea introductivă, unei părți din memoriul lor în replică, precum și anumitor înscrisuri anexate la acesta.
- 33 Prin înscrisul depus la 15 mai 2015, reclamantele au solicitat aplicarea față de ePure a regimului de confidențialitate anumitor părți din răspunsul Consiliului la întrebările adresate de Tribunal în cadrul măsurilor de organizare a procedurii.
- 34 ePure a primit numai versiuni neconfidențiale ale înscrisurilor menționate și nu a ridicat nicio obiecție împotriva cererilor de aplicare a regimului de confidențialitate formulate în privința sa.

5. Cu privire la concluziile părților

- 35 În cererea introductivă, astfel cum a fost modificată prin scrisoarea din 17 mai 2013, reclamantele solicită Tribunalului:
- anularea regulamentului atacat în ceea ce le privește pe ele, precum și pe membrii lor;
 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

36 Consiliul solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca fiind inadmisibilă;
- cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată;
- obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

37 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca fiind inadmisibilă;
- cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată;
- obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

38 ePure solicită Tribunalului:

- respingerea motivelor invocate de reclamante;
- obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

39 În susținerea acțiunii introduse, reclamantele invocă zece motive. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 2 alineatul (8), a articolului 9 alineatul (5) și a articolului 18 alineatele (1), (3) și (4) din regulamentul de bază, pe o încălcare a principiilor securității juridice, încrederii legitime și buneii administrări, precum și pe erori vădite de apreciere. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere a situației de fapt și pe o încălcare a articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază. Al treilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere și pe o încălcare a principiului nediscriminării, precum și a articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază. Al patrulea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 3 alineatul (2) din regulamentul de bază și pe o eroare vădită de apreciere. Al cincilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere și pe o încălcare a articolului 1 alineatul (4), a articolului 3 alineatele (1)-(3) și (5)-(7) și a articolului 4 alineatul (1) din regulamentul de bază. Al șaselea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere și pe o încălcare a articolului 3 alineatul (1) din regulamentul de bază. Al șaptelea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește legătura de cauzalitate. Al optulea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 9 alineatul (2) din regulamentul de bază și a principiului proporționalității. Al nouălea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 5 alineatele (2) și (3) din regulamentul de bază și a principiilor buneii administrări și nediscriminării. În sfârșit, al zecelea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 6 alineatul (7), a articolului 19 alineatele (1) și (2), a articolului 20 alineatele (2), (4) și (5) din regulamentul de bază, a dreptului la apărare și a principiilor nediscriminării și buneii administrări, precum și pe lipsa unei motivări suficiente.

40 În acest context, trebuie să se sublinieze că, în înscrisurile lor, reclamantele invocă o serie de argumente care, deși urmăresc să dovedească nelegalitatea regulamentului atacat, fac trimitere totuși la încălcările de drept săvârșite de „Comisie”. Cu titlu de exemplu, primul-al cincilea, al șaptelea și al nouălea motiv, astfel cum sunt rezumate la punctul 5 din cererea introductivă, se întemeiază pe constatarea diferitor încălcări ale regulamentului de bază săvârșite de „Comisie”. Trebuie să se constate în această privință că referirea la încălcări care decurg din regulamentul atacat și săvârșite de „Comisie” mai degrabă decât de „Consiliu” constituie o eroare materială în înscrisurile reclamantelor. Astfel, pe de o parte, reiese fără ambiguitate din lectura înscrisurilor reclamantelor că argumentația lor urmărește să obțină anularea regulamentului atacat din cauza încălcărilor săvârșite de Consiliu. Pe

de altă parte, se impune să se sublinieze că răspunsul pe care Consiliul și Comisia l-au dat acestor argumente arată că au considerat că reclamantele făceau în realitate referire la încălcări comise de Consiliu. În aceste condiții, trebuie să se examineze aceste argumente ale reclamantelor în sensul menționat mai sus, reținut și de Consiliu, și de Comisie.

- 41 Consiliul, susținut de Comisie și de ePure, fără a ridica în mod oficial o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, susține că acțiunea este inadmisibilă. Acesta consideră că reclamantele nu au calitatea de a acționa, nici ca reprezentante ale membrilor lor, nici cu titlu personal, pentru motivul că, potrivit acestuia, condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE nu sunt îndeplinite. În plus, Comisia arată că reclamantele nu au interesul de a exercita acțiunea.

1. Cu privire la admisibilitate

- 42 Având în vedere că reclamantele sunt asociații care reprezintă interesele industriei americane a bioetanolului, se impune să se examineze mai întâi dacă astfel de asociații pot invoca un drept de a exercita acțiunea în speță, înainte de a examina ulterior dacă acestea au calitate procesuală activă cu titlu individual și de asemenea dacă acestea au calitate procesuală activă pentru unii dintre membrii lor. În sfârșit, trebuie să se examineze interesul de a exercita acțiunea al reclamantelor în speță.

Cu privire la dreptul de a exercita acțiunea al unor asociații precum reclamantele

- 43 Consiliul consideră că reclamantele, în calitate de asociații care reprezintă interesele membrilor lor, nu pot solicita anularea regulamentului atacat decât în măsura în care acesta îi afectează pe membrii lor care sunt vizați individual. Acesta arată de asemenea că, cu excepția cazului lui Marquis Energy, care a decis să atace personal „regulamentul atacat” (în cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul), regulamentul atacat a devenit definitiv în privința membrilor reclamantelor. În această privință, Consiliul susține că prezenta acțiune, formulată de o asociație, nu poate avea drept rezultat, în ipoteza în care ar fi admisibilă și întemeiată, să repună în discuție caracterul definitiv al regulamentului atacat, caz în care principiul general al securității juridice, consacrat de dreptul Uniunii, ar fi încălcat.
- 44 Reclamantele contestă argumentația Consiliului, susținând că aceasta ar priva asociațiile de dreptul lor de a exercita acțiunea în fața Tribunalului. În schimb, o acțiune în anulare introdusă de o asociație, atunci când este admisă, ar trebui să producă efecte față de toți membrii asociației care erau înscrși în mod legal în aceasta la momentul introducerii acțiunii.
- 45 Reiese din jurisprudență că o acțiune în anulare introdusă de o asociație care are sarcina de a apăra interesele colective ale membrilor săi este admisibilă numai în trei tipuri de situații, și anume, în primul rând, atunci când o dispoziție legală recunoaște acest lucru în mod expres (a se vedea în acest sens Ordonanța din 10 decembrie 2004, EFfCI/Parlamentul și Consiliul, T-196/03, Rec., EU:T:2004:355, punctul 42), în al doilea rând, atunci când întreprinderile pe care le reprezintă sau unele dintre acestea au calitate procesuală activă în mod individual sau, în al treilea rând, dacă aceasta poate invoca un interes propriu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., EU:C:2006:416, punctul 56 și jurisprudența citată, și Ordonanța din 24 iunie 2014, PPG și SNF/ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, punctul 30).
- 46 Trebuie, așadar, să se identifice dacă reclamantele se prevalează în speță de vreuna sau de mai multe dintre aceste trei ipoteze.
- 47 În primul rând, în ceea ce privește prima ipoteză, potrivit căreia acțiunea introdusă de o asociație este admisibilă atunci când o dispoziție legală recunoaște acest lucru în mod expres, trebuie să se sublinieze, pe de o parte, că reclamantele nu identifică nicio dispoziție legală care să le acorde un drept specific de

a introduce o acțiune și, pe de altă parte, că niciun element care să reiasă din dosarul în fața Tribunalului nu permite să se concluzioneze în sensul existenței unei dispoziții legale de care reclamantele ar putea să se prevaleze în această privință.

48 Așadar, prezenta acțiune nu poate fi declarată admisibilă pentru motivul că reclamantele ar beneficia de o dispoziție legală specifică ce le autorizează să exercite acțiunea.

49 În al doilea rând, în ceea ce privește a doua ipoteză, potrivit căreia acțiunea introdusă de o asociație este admisibilă atunci când aceasta reprezintă una sau mai multe întreprinderi care au calitate procesuală activă cu titlu individual, trebuie să se constate că reclamantele invocă, în esență, că ele au calitate procesuală activă, pentru motivul că unii dintre membrii lor sunt „exportatori către Uniune de bioetanol provenit din Statele Unite”.

50 În ceea ce privește membrii reclamantelor, trebuie, așadar, să se examineze dacă următoarele patru categorii de operatori au calitate procesuală activă:

— Marquis Energy, care este un producător american de bioetanol, care a fost inclus în eșantion și care a introdus propria acțiune împotriva regulamentului atacat, în cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul;

— ceilalți patru producători americani de bioetanol incluși în eșantion, alții decât Marquis Energy, care au fost menționați în considerentul (36) al regulamentului atacat (denumiți în continuare „cei patru producători incluși în eșantion”), și anume Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET și Platinum Ethanol, și care sunt, fiecare, membru a cel puțin una dintre reclamante. Astfel, aceste patru grupuri de producători sunt membri ai primei reclamante, Growth Energy, iar Patriot Renewable Fuels, precum și Plymouth Energy Company sunt membri și ai celei de a doua reclamante, Renewable Fuels Association;

— comercianții/producătorii de amestecuri de bioetanol Murex și CHS;

— orice alt membru al reclamantelor.

51 În această privință, *primo*, este important să se constate că trebuie să se excludă că prezenta acțiune poate fi admisibilă pentru primul dintre aceste motive, și anume că reclamantele ar reprezenta Marquis Energy. Astfel, potrivit jurisprudenței, acțiunea în anulare formulată de o asociație, care acționează în calitate de reprezentant al membrilor săi, este admisibilă atunci când aceștia nu au formulat ei înșiși o acțiune, deși acțiunea pe care aceștia ar fi formulat-o ar fi fost admisibilă (a se vedea Ordonanța din 29 martie 2012, Asociación Española de Banca/Comisia, T-236/10, Rep., EU:T:2012:176, punctele 23 și 24 și jurisprudența citată). Rezultă, așadar, din această jurisprudență că, în speță, în măsura în care Marquis Energy a introdus propria acțiune în fața Tribunalului, în cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul, împotriva regulamentului atacat, prezenta acțiune formulată de reclamante, în măsura în care invocă faptul că reprezintă pe Marquis Energy, este în orice caz inadmisibilă. Această concluzie nu are nicio consecință, în schimb, asupra necesității de a examina aspectul dacă acțiunea reclamantelor ar fi admisibilă în măsura în care ele reprezintă și alți membri.

52 *Secundo*, în ceea ce îi privește pe membrii reclamantelor care ar fi comercianți/producători de amestecuri exportatori de bioetanol, trebuie să se sublinieze că, în cadrul ședinței, reclamantele au invocat argumentul potrivit căruia doi dintre membrii lor „asociați”, Murex și CHS, erau comercianți/producători de amestecuri care erau exportatori de bioetanol. Murex ar fi „membru asociat” al Growth Energy, iar CHS ar fi „membru asociat” al Renewable Fuels Association. Pentru acest motiv, ele considerau că au, în consecință, calitatea de a exercita acțiunea, ca reprezentanți ai acestora. În plus, reclamantele au arătat că acești doi exportatori ar fi deus formulare de eșantionare.

- 53 Nu se contestă faptul că CHS este un membru „asociat” al Renewable Fuels Association. Or, astfel cum a indicat în mod întemeiat Comisia în cadrul ședinței, articolul IV alineatul (4) litera b) din statutul Renewable Fuels Association enunță că un membru „asociat” al acestei asociații are dreptul de a asista la reuniunile membrilor, însă nu are, în schimb, dreptul de a vota, astfel cum s-a menționat în procesul-verbal al ședinței.
- 54 În ceea ce privește Murex, nu se contestă că este un membru „asociat” al Growth Energy. Or, astfel cum a indicat Comisia în mod întemeiat în cadrul ședinței, al patrulea articol din „articles of incorporation” (statutul) Growth Energy prevede categorii de membri cu și fără drept de vot, astfel cum s-a menționat în procesul-verbal al ședinței. Mai precis, potrivit articolului II secțiunea 2.01 litera c) din „Second Amended and Restated Bylaws” (al doilea regulament completat și modificat) al Growth Energy, un membru „asociat” al acestei asociații nu are dreptul de a vota.
- 55 Or, fără drept de vot, CHS și Murex nu au posibilitatea să își valorifice interesele în cazul unei eventuale reprezentări a acestora de către asociația respectivă. În aceste condiții și în lipsa altor elemente care ar putea demonstra că un membru „asociat” ar avea o astfel de posibilitate de a-și valorifica interesele, trebuie să se concluzioneze că, în speță, Renewable Fuels Association nu are calitate procesuală activă atunci când invocă faptul că reprezintă CHS și că Growth Energy nu are calitate procesuală activă atunci când invocă faptul că reprezintă Murex.
- 56 Din considerațiile expuse la punctele 51-55 de mai sus reiese că, deși trebuie să se excludă că prezenta acțiune este admisibilă în măsura în care reclamantele invocă faptul că reprezintă Marquis Energy, precum și CHS sau Murex, trebuie, în schimb, să se examineze dacă acțiunea lor este admisibilă în măsura în care invocă faptul că îi reprezintă, în primul rând, pe cei patru producători incluși în eșantion, alții decât grupul Marquis Energy, și, în al doilea rând, pe orice alt membru în afara celor patru producători incluși în eșantion, Marquis Energy sau a comercianților/producătorilor de amestecuri CHS și Murex.
- 57 În al treilea rând, trebuie să se înlăture și argumentul reclamantelor potrivit căruia o acțiune în anulare introdusă de o asociație, atunci când este admisibilă, trebuie să producă efecte față de toți membrii asociației care erau înscrși în mod legal în aceasta la momentul introducerii acțiunii.
- 58 În această privință, trebuie amintit că, deși este adevărat, având în vedere criteriile de la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, regulamentele de instituire a unor taxe antidumping au în mod efectiv, prin natura și conținutul lor, un caracter normativ, întrucât se aplică tuturor operatorilor economici interesați, nu se exclude totuși că anumiți operatori economici au calitatea de a exercita o acțiune împotriva unora dintre dispozițiile acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 februarie 1984, Allied Corporation și alții/Comisia, 239/82 și 275/82, Rec., EU:C:1984:68, punctul 11, și Hotărârea din 20 martie 1985, Timex/Consiliul și Comisia, 264/82, Rec., EU:C:1985:119, punctul 12).
- 59 Or, potrivit jurisprudenței, atunci când un regulament de instituire a unei taxe antidumping impune taxe diferite unei serii de societăți, o societate nu are calitate procesuală activă decât împotriva dispozițiilor care îi impun o taxă antidumping specifică și stabilesc cuantumul ei, iar nu în raport cu acele dispoziții care impun taxe antidumping altor societăți, astfel încât acțiunea respectivei societăți nu este admisibilă decât în măsura în care prin aceasta se solicită anularea regulamentului în privința dispozițiilor care o privesc în mod exclusiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2001, Nachi Europe, C-239/99, Rec., EU:C:2001:101, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 60 De altfel, din cuprinsul punctului 29 din Hotărârea din 21 martie 2012, Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening și alții/Consiliul (T-115/06, EU:T:2012:136), pe care reclamantele îl invocă în această privință, coroborat cu punctele 27 și 28 din aceeași hotărâre, reiese că efectele unei anulări nu se pot produce decât față de toți membrii unei asociații în măsura în care acțiunile membrilor respectivi ar fi fost admisibile.

- 61 Astfel, dacă situația ar fi diferită, o asociație profesională ar putea să invoce calitatea procesuală activă a unora dintre membrii săi pentru a obține anularea unui regulament în favoarea tuturor membrilor ei, inclusiv a celor care nu îndeplinesc cu titlu individual condițiile prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE. Aceasta ar însemna să se eludeze normele referitoare la condițiile de admisibilitate a acțiunilor care pot fi introduse împotriva regulamentelor de instituire a unor taxe antidumping.
- 62 În speță, reclamantele nu pot, așadar, să solicite anularea regulamentului atacat în favoarea membrilor lor decât în măsura în care îi afectează pe aceia dintre membrii lor care au ei înșiși calitate procesuală activă pentru a introduce o acțiune în anulare în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE împotriva regulamentului atacat.
- 63 În al patrulea rând, în ceea ce privește a treia ipoteză, potrivit căreia acțiunea unei asociații este admisibilă atunci când asociația poate invoca un interes propriu, reclamantele consideră că au dreptul de a exercita o acțiune cu titlu individual în calitatea lor de asociații reprezentative ale principalilor producători de etanol și amintesc că au fost părți interesate în procedura administrativă antidumping. Așadar, trebuie să se cerceteze în această privință dacă reclamantele dispun de un interes propriu în speță, în calitatea lor de asociație care a participat la procedura antidumping (se vedea punctele 75-87 de mai jos).

Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor

- 64 Trebuie amintit că articolul 263 al patrulea paragraf TFUE vizează trei ipoteze în care orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune în anulare. În condițiile prevăzute la primul și la al doilea paragraf ale acestui articol, ea poate, în primul rând, să formuleze o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este. În al doilea rând, aceasta poate formula o acțiune împotriva actelor care o privesc direct și individual, precum și, în al treilea rând, împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare.
- 65 Trebuie subliniat că criteriul afectării directe este identic în cea de a doua și în cea de a treia ipoteză prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE (Ordonanța din 13 martie 2015, European Coalition to End Animal Experiments/ECHA, T-673/13, Rep., EU:T:2015:167, punctul 67).
- 66 În speță, nu se contestă faptul că reclamantele nu sunt destinatari ale regulamentului atacat. Prin urmare, trebuie să se examineze aspectul dacă reclamantele pot formula o acțiune în anulare împotriva regulamentului atacat în temeiul celei de a doua și al celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, fie, în primul rând, întrucât ar acționa cu titlu individual, fie, în al doilea rând, întrucât ar acționa în calitate de reprezentanți ai uneia dintre categoriile de operatori care sunt membri ai acestora.
- 67 În ceea ce privește noțiunea de afectare directă prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, trebuie să se constate că aceasta necesită întrunirea a două criterii cumulative, și anume, pe de o parte, ca actul a cărui anulare o urmăresc reclamanții să producă în mod direct efecte asupra situației lor juridice și, pe de altă parte, ca acest act să nu lase nicio putere de apreciere destinatariilor care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea de drept al Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare (Ordonanța din 24 septembrie 2009, Município de Gondomar/Comisia, C-501/08 P, EU:C:2009:580, punctul 25, și Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia, C-463/10 P și C-475/10 P, Rep., EU:C:2011:656, punctul 66).
- 68 În ceea ce privește noțiunea de afectare individuală prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că alți subiecți decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt vizați individual decât dacă această decizie le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care îi particularizează în raport cu orice altă

persoană și, prin urmare, îi individualizează ca și cum ar fi destinarii unei astfel de decizii (Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., EU:C:1963:17, punctul 223, și Hotărârea din 3 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., EU:C:2005:761, punctul 33).

- 69 În ceea ce privește domeniul apărării împotriva practicilor de dumping, în primul rând, reiese dintr-o jurisprudență constantă că actele de instituire a unor taxe antidumping sunt de natură să vizeze în mod direct și individual acele întreprinderi producătoare și exportatoare care pot dovedi că au fost identificate în actele Comisiei sau ale Consiliului sau că fuseseră vizate de anchetele pregătitoare (Hotărârea Allied Corporation și alții/Comisia, punctul 58 de mai sus, EU:C:1984:68, punctul 12, și Hotărârea din 23 mai 1985, Allied Corporation și alții/Consiliul, 53/83, Rec., EU:C:1985:227, punctul 4).
- 70 În al doilea rând, importatorii produsului în cauză ale căror prețuri de revânzare au fost luate în considerare pentru calcularea prețurilor de export și care sunt, în consecință, vizați de constatările privind existența unei practici de dumping sunt vizați în mod direct și individual de regulamente de instituire a taxelor antidumping (Hotărârea din 14 martie 1990, Nashua Corporation și alții/Comisia și Consiliul, C-133/87 și C-150/87, Rec., EU:C:1990:115, punctul 15, și Hotărârea Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia, C-156/87, Rec., EU:C:1990:116, punctul 18). Aceeași este situația pentru importatorii asociați cu exportatori din țări terțe ale căror produse sunt vizate de taxe antidumping, în special în cazul în care prețul de export a fost calculat pe baza prețurilor de revânzare pe piața Uniunii practicate de importatorii menționați și în cazul în care însăși taxa antidumping este calculată în funcție de aceste prețuri de revânzare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 1990, Neotype Techmaslexport/Comisia și Consiliul, C-305/86 și C-160/87, Rec., EU:C:1990:295, punctele 19 și 20).
- 71 În al treilea rând, Curtea a statuat că un fabricant de echipamente de origine, fără a fi necesar să fie calificat drept importator sau exportator, era direct și individual vizat de dispozițiile regulamentului referitoare la practicile de dumping ale producătorului de la care cumpăra produsele datorită particularităților relațiilor sale comerciale cu acest producător. Astfel, Curtea a considerat că, pentru a ține cont de aceste particularități, Consiliul stabilise o anumită rată a marjei de profit în cadrul determinării valorii normale, care fusese ulterior luată în considerare în calculul marjei de dumping pe baza căreia fusese stabilită taxa antidumping, așa încât fabricantul de echipamente de origine era vizat de constatările referitoare la existența practicii de dumping incriminate (a se vedea în acest sens Hotărârea Nashua Corporation și alții/Comisia și Consiliul, punctul 70 de mai sus, EU:C:1990:115, punctele 17-20, și Hotărârea Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia, punctul 70 de mai sus, EU:C:1990:116, punctele 20-23).
- 72 În al patrulea rând, jurisprudența a reținut calitatea procesuală activă a unui producător din Uniune din moment ce regulamentul de instituire a unei taxe antidumping se întemeie pe situația individuală a acestui producător, principal fabricant al produsului în cauză în Uniune. Pentru a ajunge la această constatare, Curtea a reținut că criticile prezentate de acest producător erau la originea plângerii care a determinat deschiderea procedurii de anchetă, că observațiile acestuia fuseseră ascultate în cursul acestei proceduri, a cărei derulare fusese în mod larg determinată de observațiile menționate, și că taxa antidumping fusese stabilită în funcție de consecințele pe care dumpingul constat le determinase pentru acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea Timex/Consiliul și Comisia, punctul 58 de mai sus, EU:C:1985:119, punctele 14 și 15).
- 73 În al cincilea rând, Curtea a statuat de asemenea că recunoașterea dreptului anumitor categorii de operatori economici de a introduce o acțiune în anularea unui regulament antidumping nu poate să împiedice ca alți operatori să poată de asemenea să fie vizați în mod individual de un astfel de regulament, în considerarea anumitor calități specifice și care îi caracterizează în raport cu orice altă persoană. Prin urmare, Curtea a declarat admisibilă acțiunea introdusă de reclamant în cauza menționată, pentru motivul că acesta era importatorul cel mai important al produsului care face

obiectul măsurii antidumping, utilizatorul final al acestui produs, și că activitățile sale economice depindeau într-o foarte largă măsură de aceste importuri și erau afectate în mod grav de regulamentul în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 1991, Extramet Industrie/Consiliul, C-358/89, Rec., EU:C:1991:214, punctele 16-18).

74 În lumina acestor considerații trebuie analizată în speță calitatea procesuală activă a reclamantelor.

Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor cu titlu individual

75 Reclamantele invocă faptul că sunt asociații ai căror membri sunt principalii producători americani de etanol, care au participat activ la procedura administrativă care a condus la adoptarea regulamentului atacat. Obiectivul lor ar fi să protejeze industria americană a etanolului. Dat fiind că adoptarea regulamentului atacat constituie o problemă importantă pentru reclamante și că au fost recunoscute drept părți interesate în cursul întregii proceduri antidumping, acestea ar trebui să aibă calitatea procesuală pentru a formula prezenta acțiune în nume propriu, cu titlu individual.

76 Consiliul, susținut de Comisie, răspunde că nu este suficient ca reclamantele să pretindă că reprezintă industria americană a bioetanolului în ansamblul său sau că promovează interesele acesteia sau că au colaborat cu Comisia în cursul anchetei, reprezentând interesele membrilor lor, pentru a putea exercita o acțiune în fața Tribunalului. Acesta susține că nu există circumstanțe specifice care să individualizeze reclamantele.

77 Așadar, trebuie să se analizeze dacă, în speță, regulamentul atacat afectează direct și individual reclamantele cu titlu individual, modificând situația lor juridică în sensul jurisprudenței citate la punctul 67 de mai sus.

78 Pe de o parte, este important să se sublinieze de la bun început că nu se contestă faptul că regulamentul atacat impune o taxă antidumping unică tuturor importurilor de bioetanol în stare pură, cu alte cuvinte, de alcool etilic obținut din produse agricole, precum și de bioetanol amestecat cu benzină într-o proporție mai mare de 10 % (v/v), la nivelul țării furnizoare, și anume Statele Unite. Pe de altă parte, nu se contestă faptul că, deși reclamantele sunt asociații care este cert că reprezintă interesele industriei americane a bioetanolului și că au participat la procedura antidumping, nu sunt totuși obligate să achite cu titlu individual această taxă.

79 Prin urmare, este necesar să se constate că regulamentul atacat, în măsura în care impune taxe antidumping numai produselor membrilor reclamantelor, nu modifică situația juridică a acestora. Astfel, impunerea în regulamentul atacat de taxe antidumping produselor membrilor reclamantelor nu a modificat taxele în favoarea reclamantelor cu titlu individual sau obligațiile în sarcina acestora.

80 Deși faptul că reclamantele au fost părți la procedura antidumping nu are influență asupra constatării că impunerea de taxe antidumping produselor membrilor lor nu creează niciun drept în favoarea lor și nicio obligație în sarcina lor, trebuie să se observe că acestea invocă, în al zecelea motiv al acțiunii, că, în calitate de părți interesate în procedura antidumping, ele au un interes propriu să obțină anularea regulamentului atacat pentru motivul că drepturile lor procedurale ar fi fost încălcate, și anume cele întemeiate pe articolul 6 alineatul (7), pe articolul 19 alineatele (1) și (2) și pe articolul 20 alineatele (2), (4) și (5) din regulamentul de bază.

81 Or, rezultă din jurisprudență că faptul că o persoană intervine într-un mod sau altul în procesul care conduce la adoptarea unui act al Uniunii nu este de natură să individualizeze această persoană în raport cu actul în cauză decât atunci când reglementarea Uniunii aplicabilă îi acordă anumite garanții procedurale (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 1983, Fediol/Comisia, 191/82, Rec., EU:C:1983:259, punctul 31, și Hotărârea din 17 ianuarie 2002, Rica Foods/Comisia, T-47/00, Rec., EU:T:2002:7, punctul 55).

- 82 Trebuie, așadar, să se examineze dacă dispozițiile regulamentului de bază menționate la punctul 80 de mai sus acordă garanții procedurale persoanelor care au intervenit în procesul de adoptare a unui regulament de instituire a unor taxe antidumping, astfel cum susțin reclamantele.
- 83 Articolul 6 alineatul (7) din regulamentul de bază recunoaște asociațiilor reprezentative, cum sunt reclamantele, care s-au făcut cunoscute în conformitate cu articolul 5 alineatul (10) din acesta, dreptul de a lua cunoștință, prin cerere scrisă, de toate informațiile furnizate de oricare parte implicată în anchetă, cu excepția documentelor interne întocmite de autoritățile Uniunii sau ale statelor sale membre, cu condiția ca aceste informații să fie pertinente pentru apărarea intereselor lor, să nu fie confidențiale în sensul articolului 19 și să fie utilizate în anchetă. În plus, dreptul de a răspunde la aceste informații le este acordat, iar comentariile lor trebuie luate în considerare în măsura în care sunt suficient de bine documentate.
- 84 De altfel, articolul 20 alineatele (2), (4) și (5) din același regulament acordă asociațiilor reprezentative dreptul de a cere o informare finală cu privire la faptele și considerațiile esențiale pe baza cărora se intenționează să se recomande instituirea de măsuri definitive sau închiderea unei anchete sau a unei proceduri fără instituirea de măsuri. Acestea au dreptul de a face observații cu privire la informarea finală într-un termen care nu poate fi mai mic de zece zile. În speță, nu se contestă faptul că reclamantele au avut acces la dosarul de anchetă neconfidențial și că au primit informarea finală potrivit articolului 20 alineatul (2) din regulamentul de bază, precum și informarea suplimentară din 21 decembrie 2012.
- 85 Prin urmare, în măsura în care reclamantele își întemeiază acțiunea pe protecția garanțiilor procedurale care le sunt acordate de articolul 6 alineatul (7), de articolul 19 alineatele (1) și (2) și de articolul 20 alineatele (2), (4) și (5) din regulamentul de bază, trebuie să se constate că prezenta acțiune este admisibilă în măsura în care privește reclamantele acționând cu titlu individual.
- 86 În acest context, reclamantele subliniază că au calitate procesuală activă pentru motivul că au participat la procedura antidumping în calitate de asociații reprezentative care erau deopotrivă interlocutorii Comisiei și ai „industriei americane a bioetanolului în ansamblul său”. Ele invocă în această privință Hotărârea din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia (C-313/90, Rec., EU:C:1993:111, punctele 28-30), în care Curtea a recunoscut că poziția unei asociații în calitate de negociator era afectată de decizia în cauză. Cu toate acestea, pe de o parte, trebuie să se constate că poziția reclamantelor în calitate de asociații reprezentative potrivit regulamentului de bază nu este comparabilă cu cea a unui comerciant care acționează oficial în numele membrilor săi. Pe de altă parte, se impune să se observe că hotărârea menționată privea o cerere de anulare, formulată de o asociație, a unei decizii adoptate în domeniul ajutoarelor de stat, și anume un refuz al Comisiei de a deschide procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE în vederea constatării că un ajutor acordat nu este compatibil cu piața internă. CIRFS nu reprezenta în special interesele societății care a beneficiat de ajutorul în cauză. Prezenta cauză privește însă un regulament adoptat în domeniul antidumpingului. Prin regulamentul atacat, Consiliul nu a refuzat să deschidă vreo procedură, iar reclamantele consideră că sunt reprezentantele intereselor operatorilor economici al căror produs este lovit de măsura antidumping. Prezenta cauză privește, așadar, o situație diferită de cea care a determinat pronunțarea Hotărârii CIRFS și alții/Comisia, citată anterior (EU:C:1993:111), care nu este, în această privință, pertinentă în cazul din speță.
- 87 În lumina considerațiilor expuse la punctele 77-86 de mai sus, trebuie să se concluzioneze că reclamantelor trebuie să li se recunoască, în calitate de părți interesate în procedură, calitatea procesuală activă pentru motivul că sunt vizate direct și individual, însă acestea nu pot invoca în mod admisibil decât al zecelea motiv al acțiunii, acesta fiind singurul motiv prin care se urmărește protecția drepturilor procedurale.

Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor în calitate de reprezentanți ai membrilor lor

- 88 Consiliul, susținut de Comisie, consideră că reclamantele nu au calitate procesuală activă în calitate de reprezentanți ai membrilor lor.
- 89 Reclamantele contestă această argumentație.
- 90 În speță, se impune, în vederea examinării calității procesuale active, să se facă o distincție între cei patru producători americani de bioetanol incluși în eșantion și ceilalți membri ai reclamantelor.
- 91 Pentru a determina dacă cei patru producători americani incluși în eșantion au calitate procesuală activă în privința regulamentului atacat, trebuie să se examineze dacă acesta îi privește direct și individual în sensul celei de a doua ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.
- Cu privire la afectarea directă a reclamantelor în calitate de reprezentanți ai producătorilor de bioetanol incluși în eșantion
- 92 În ceea ce privește aspectul dacă cei patru producători incluși în eșantion au fost direct afectați de regulamentul atacat, trebuie să se constate că un regulament de instituire a unei taxe antidumping privește direct o societate ale cărei produse sunt afectate de o taxă dumping, întrucât regulamentul obligă autoritățile vamale ale statelor membre să perceapă taxa instituită fără a le lăsa vreo marjă de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 septembrie 1997, Shanghai Bicycle/Consiliul, T-170/94, Rec., EU:T:1997:134, punctul 41 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Champion Stationery și alții/Consiliul, T-147/97, Rec., EU:T:1998:266, punctul 31).
- 93 În speță, în primul rând, trebuie să se constate că, în loc să impună o taxă individuală fiecărui furnizor al produsului în cauză, articolul 1 alineatul (1) din regulamentul atacat impune o taxă antidumping unică tuturor importurilor de bioetanol în stare pură, cu alte cuvinte, de alcool etilic obținut din produse agricole, precum și de bioetanol amestecat cu benzină într-o proporție mai mare de 10 % (v/v), la nivelul țării furnizoare, și anume Statele Unite. Mai precis, acesta impune o taxă antidumping la nivel național la un nivel de 62,30 euro pe tonă netă, aplicabilă proporțional cu conținutul total, în greutate, de bioetanol. Prin urmare, este important să se constate că regulamentul atacat nu identifică importurile de bioetanol prin sursa lor individuală indicând operatorii pertinente pentru export în lanțul comercial.
- 94 În al doilea rând, Consiliul subliniază, în considerentul (12) al regulamentului atacat, precum și în memoriul în apărare, că, întrucât niciunul dintre cei patru producători incluși în eșantion nu a exportat el însuși bioetanol pe piața Uniunii, vânzările acestora s-au efectuat pe piața americană către comercianți/producători de amestecuri neafiliați care au amestecau ulterior bioetanolul cu benzină pentru a-l revinde pe piața americană și la export, în special în Uniune.
- 95 În al treilea rând, Consiliul subliniază, în același considerent (12) al regulamentului atacat, că cei cinci producători americani incluși în eșantion au „menționat exporturi de bioetanol în Uniune în formularul de eșantionare”.
- 96 În al patrulea rând, în considerentele (10) și (11) ale regulamentului atacat, Consiliul arată că, în cadrul procedurii administrative antidumping, Comisia a selectat un eșantion de șase producători de bioetanol din SUA, pe baza celui mai mare volum reprezentativ de exporturi de bioetanol în Uniune care putea face în mod rezonabil obiectul anchetei, ținând seama de timpul disponibil. O societate a fost exclusă din eșantion în cursul anchetei întrucât s-a constatat că producția sa nu a fost exportată în Uniune în perioada de anchetă, și anume între 1 octombrie 2010 și 30 septembrie 2011, în timp ce ceilalți cinci producători incluși au rămas în eșantion.

- 97 Așadar, din constatările expuse la punctele 92-96 de mai sus, referitoare la funcționarea pieței bioetanolului astfel cum este stabilită de Consiliu, reiese că acesta din urmă a considerat el însuși, în regulamentul atacat, că un volum important de bioetanol care provine de la cei patru producători incluși în eșantion fusese exportat în mod regulat în Uniune în perioada de anchetă.
- 98 Constatarea efectuată la punctul 97 de mai sus este de altfel confirmată de aprecierile Consiliului și ale Comisiei formulate în cursul procedurii antidumping, precum și în pledoariile lor scrise și orale.
- 99 Astfel, mai întâi, pe de o parte, trebuie să se sublinieze că Consiliul a constatat în răspunsul său la întrebările scrise ale Tribunalului că „[părea] foarte probabil” ca bioetanolul care răspunde specificațiilor standardelor europene (denumite în continuare „specificațiile EN”) vândut Uniunii de cei doi comercianți/producători de amestecuri care cooperau cu Comisia în cadrul anchetei „să conțină bioetanol produs de [confidențial]”. Pe de altă parte, Consiliul a considerat că, „probabil”, bioetanolul vândut Uniunii de doi alți comercianți/producători de amestecuri „conține” bioetanol produs de [confidențial].
- 100 În continuare, Comisia a confirmat, în cadrul anchetei, în scrisoarea sa din 30 ianuarie 2013 adresată reclamantelor, că cei opt comercianți/producători de amestecuri pe care îi identificase, care vindeau bioetanolul produs de producătorii incluși în eșantion, reprezentau peste 90 % din totalitatea exporturilor de bioetanol în Uniune în perioada de anchetă.
- 101 În plus, în răspunsul la întrebările scrise ale Tribunalului, Consiliul a furnizat cifre pentru cantitățile totale care corespundeau specificațiilor EN obținute în perioada de anchetă de cei opt comercianți/producători de amestecuri, interogați prin intermediul chestionarului în cursul anchetei, de la cei cinci producători americani incluși în eșantion. Aceste cifre corespundeau la peste [confidențial] din importurile de bioetanol provenit din Statele Unite ale celor opt comercianți/producători de amestecuri în aceeași perioadă.
- 102 În sfârșit, Consiliul a indicat în cadrul ședinței că nu contesta că majoritatea vânzărilor de bioetanol care corespundeau specificațiilor EN fuseseră exportate în Uniune. Astfel, Consiliul s-a mulțumit să indice în această privință, în memoriul în apărare, că comercianții/producătorii de amestecuri care au cooperat în cursul procedurii își obțineau bioetanolul de la diverși producători, îl amestecau și îl vindeau la export. Potrivit Consiliului, nu mai era posibil, așadar, să se identifice producătorul la momentul exportului în Uniune și nu era posibil nici să se reconstituie în mod individual parcursul tuturor achizițiilor și să se compare valorile normale cu prețurile de export relevante.
- 103 Din aceste considerații rezultă că s-a dovedit în mod suficient că volumele foarte importante de bioetanol care au fost cumpărate în perioada de anchetă de cei opt comercianți/producători de amestecuri anchetați de la cei cinci producători americani de bioetanol incluși în eșantion au fost în mare parte exportate în Uniune. Consiliul nu a adus nicio informație care ar contrazice sau ar putea infirma această constatare.
- 104 Prin urmare, trebuie să se constate că cei patru producători americani incluși în eșantion sunt direct vizați, în sensul jurisprudenței citate la punctele 67 și 92 de mai sus, de taxa antidumping instituită în regulamentul atacat, pentru motivul că erau producătorii produsului căruia, la importul său în Uniune, i se aplica, după intrarea în vigoare a regulamentul atacat, taxa antidumping.
- 105 Această constatare nu poate fi infirmată de celelalte argumente ale Consiliului și ale Comisiei.

1 — Date confidențiale ocluate.

- 106 În primul rând, Consiliul, susținut de Comisie, observă că reclamantele reprezentau, în ceea ce privește perioada de anchetă, producătorii de bioetanol, însă nu exportatorii de bioetanol. Or, producătorii de bioetanol nu ar fi, spre deosebire de producătorii de amestecuri/exportatori, direct vizați de regulamentul atacat, în măsura în care, în regulamentul atacat, Consiliul nu le „reproșează” că pun în aplicare practici de dumping și în care vânzările lor directe nu sunt supuse taxelor antidumping.
- 107 În această privință, trebuie să se sublinieze că, în mod contrar față de ceea ce implică argumentația Consiliului și a Comisiei, nu trebuie să se excludă în principiu că producătorii incluși în eșantion, spre deosebire de exportatori, au dreptul de a introduce o acțiune împotriva regulamentului atacat.
- 108 Astfel, după cum reiese din jurisprudența citată la punctele 67, 69 și 92 de mai sus, admisibilitatea unei acțiuni împotriva unui regulament de instituire a unor taxe antidumping nu depinde de statutul de producător sau de exportator.
- 109 În plus, trebuie amintit că normele antidumping urmăresc să asigure apărarea împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping. Pe de o parte, potrivit articolului 1 alineatul (1) din regulamentul de bază, o taxă antidumping poate fi aplicată oricărui produs care face obiectul unui dumping în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Uniunii cauzează un prejudiciu. Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței, procedurile antidumping se referă, în principiu, la toate importurile unei anumite categorii de produse provenite dintr-o țară terță, iar nu la importurile de produse ale unor întreprinderi determinate (Hotărârea din 7 decembrie 1993, Rima Eletrometalurgia/Consiliul, C-216/91, Rec., EU:C:1993:912, punctul 17). În scopul examinării afectării directe, nu este pertinent, așadar, cui „reproșează” instituțiile punerea în aplicare a practicilor de dumping în cauză.
- 110 Din ceea ce precedă reiese că, dat fiind că taxele antidumping sunt legate de produsele exportate, un producător, chiar dacă nu are calitatea de exportator al produselor menționate, poate fi afectat substanțial de impunerea unor astfel de taxe antidumping asupra produsului respectiv importat în Uniune.
- 111 În această privință, este important să se sublinieze că, în speță, nu se contestă faptul că cei patru producători incluși în eșantion produceau bioetanol în stare pură în perioada de anchetă și că produsele lor sunt cele pe care comercianții/producătorii de amestecuri le amestecau cu benzină și le exportau în Uniune.
- 112 Din considerațiile menționate la punctele 107-111 de mai sus reiese că împrejurările evidențiate de Consiliu și de Comisie, potrivit cărora regulamentul atacat nu „reproșează” membrilor reclamantelor că pun în aplicare practici de dumping, potrivit cărora vânzările lor directe nu sunt supuse taxelor antidumping și potrivit cărora, în esență, aceștia nu sunt exportatori, nu permit să se excludă, în principiu, că aceștia ar fi fost direct afectați de adoptarea regulamentului atacat, în calitatea lor de producători incluși în eșantion.
- 113 În al doilea rând, Comisia susține că regulamentul atacat nu are efecte juridice asupra membrilor reclamantelor și nu poate avea decât efecte indirecte asupra acestora din cauza faptului că ei vindeau bioetanol unor terți, care, la rândul lor, erau susceptibili să exporte o parte din acest bioetanol în Uniune. Potrivit Comisiei, simpla constatare a unui efect economic asupra situației membrilor reclamantelor nu este suficientă pentru a demonstra afectarea lor directă.
- 114 În această privință, chiar dacă se presupune că comercianții/producătorii de amestecuri suportă taxa antidumping și că s-a dovedit că lanțul comercial al bioetanolului este întrerupt, astfel încât aceștia nu sunt în măsură să repercuteze taxa antidumping asupra producătorilor, este totuși necesar să se amintească faptul că instituirea unei taxe antidumping schimbă condițiile legale în care va avea loc comercializarea bioetanolului produs de cei patru producători incluși în eșantion pe piața Uniunii. Prin urmare, poziția legală a producătorilor în cauză pe piața Uniunii va fi, în orice caz, direct și în mod substanțial afectată.

- 115 Pentru același motiv, se impune, așadar, să se constate că tot în mod eronat Comisia contestă faptul că o întreprindere din lanțul comercial, alta decât acest din urmă exportator care s-a constatat că efectuează dumping, poate contesta o taxă antidumping „care urmărește practica de dumping a exportatorului, iar nu pe cea a întreprinderilor din lanțul de aprovizionare”.
- 116 În al treilea rând, Comisia estimează că regulamentul atacat nu are decât efecte indirecte asupra membrilor reclamantelor întrucât taxa antidumping ar afecta direct tranzacția între comerciant/producătorul de amestecuri și importator. În această privință, trebuie să se sublinieze că structura aranjamentelor contractuale dintre operatorii economici din cadrul lanțului comercial al bioetanolului nu are nicio incidență asupra aspectului dacă regulamentul atacat îl privește direct pe producătorul de bioetanol. Astfel, pe de o parte, o concluzie contrară ar însemna să se considere că numai un producător care își vinde direct produsul importatorului în Uniune poate fi vizat direct de un regulament de instituire a unei taxe antidumping pe produse rezultate din producția sa, ceea ce nu reiese deloc din regulamentul de bază. Pe de altă parte, o astfel de abordare ar avea drept efect să restrângă protecția juridică a producătorilor de produse cărora li se aplică taxe antidumping în funcție de singura structură comercială a exporturilor producătorului în cauză.
- 117 În acest context, trebuie de asemenea să se respingă ca fiind inoperant argumentul Comisiei, invocat în cadrul ședinței, potrivit căruia, pentru a avea calitate procesuală activă, un producător trebuie să fie conștient că produsul său specific este exportat în Uniune. Astfel, faptul că un producător știe exact ce mărfuri rezultate din producția sa sunt exportate în Uniune nu are incidență asupra aspectului dacă acesta este direct afectat de regulamentul atacat.
- 118 Din examinarea efectuată la punctele 106-117 de mai sus reiese că argumentele Consiliului și ale Comisiei potrivit cărora regulamentul atacat nu îi privește direct pe cei patru producători incluși în eșantion trebuie respinse.
- Cu privire la afectarea individuală a reclamantelor în calitate de reprezentante ale producătorilor de bioetanol incluși în eșantion
- 119 În ceea ce privește aspectul dacă regulamentul atacat îi privește direct pe cei patru producători americani incluși în eșantion, trebuie amintit că, astfel cum s-a constatat la punctul 69 de mai sus, actele de instituire a unor taxe antidumping sunt de natură să privească individual acele întreprinderi producătoare și exportatoare care pot dovedi că au fost identificate în actele Comisiei sau ale Consiliului sau că fuseseră vizate de anchetele pregătitoare.
- 120 Desigur, părțile nu sunt de acord în ceea ce privește aspectul dacă cei patru producători incluși în eșantion au în speță calitatea de exportator al produsului rezultat din producția lor.
- 121 Or, trebuie să se remarce că, potrivit jurisprudenței expuse la punctul 73 de mai sus, nu este exclus ca și astfel de operatori să poată să fie vizați în mod individual de un asemenea regulament, în considerarea anumitor calități specifice și care îi caracterizează în raport cu orice altă persoană. Dacă reclamantele pun în discuție, în numele celor patru producători incluși în eșantion, temeinicia deciziei de instituire a unei taxe antidumping ca atare, acestea trebuie să demonstreze că ei au un statut special în sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 68 de mai sus (EU:C:1963:17, p. 223) (a se vedea, în acest sens și prin analogie Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 68 de mai sus, EU:C:2005:761, punctul 37).
- 122 În această privință, trebuie să se constate că, presupunând chiar că este vorba despre producători ai produsului căruia i se aplică o taxă antidumping, dar care nu sunt deloc implicați în exportul acestuia, situația ar fi cu siguranță aceasta în cazul în care, în primul rând, aceștia ar putea demonstra că fuseseră identificați în actele Comisiei sau ale Consiliului sau vizați de anchetele pregătitoare (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Allied Corporation și alții/Comisia, punctul 58 de mai

- sus, EU:C:1984:68, punctul 12) și, în al doilea rând, poziția lor pe piață ar fi substanțial afectată de taxa antidumping care face obiectul regulamentului atacat (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctul 68 de mai sus, EU:C:2005:761, punctul 37).
- 123 În speță, în ceea ce privește participarea celor patru producători americani incluși în eșantion la procedura administrativă, mai întâi, trebuie să se sublinieze că, astfel cum arată reclamantele, aceștia au depus, în calitate de producători americani de bioetanol, formulare de eșantionare ca răspuns la avizul de inițiere al Comisiei (a se vedea punctul 4 de mai sus). Ei au fost incluși în eșantion și au rămas membri ai eșantionului pe tot parcursul anchetei.
- 124 În continuare, trebuie să se constate că cei patru producători americani incluși în eșantion au participat la ancheta pregătitoare. În calitate de producători incluși în eșantion, ei au cooperat la anchetă în special furnizând răspunsuri la chestionarele Comisiei și primind la sediile lor serviciile acesteia pentru vizite de verificare.
- 125 În plus, datele lor au fost utilizate pentru calcularea valorii normale în stadiul documentului de informare provizoriu.
- 126 În sfârșit, alte elemente indică faptul că unii dintre cei patru producători americani incluși în eșantion erau implicați și în alte etape ale procedurii antidumping în cauză. Astfel, pe de o parte, în raportul Comisiei din 15 noiembrie 2012 referitor la ședința din 11 septembrie 2012, consilierul-auditor a confirmat că organizarea acesteia fusese solicitată de reclamante, precum și de Plymouth Energy Company și de POET. Pe de altă parte, în scrisoarea din 20 februarie 2013 adresată avocaților reclamantelor, Comisia menționează că răspunde la argumentele invocate în special de „Plymouth” privind observațiile lor scrise referitoare la documentul de informare din 21 decembrie 2012.
- 127 Prin urmare, trebuie să se constate că cei patru producători americani incluși în eșantion erau intens angajați în ancheta pregătitoare. Aceștia au fost, atât din punctul lor de vedere, cât și din cel al Comisiei, părți care au participat la ancheta pregătitoare, iar poziția lor a fost examinată de Comisie în cadrul procedurii care a condus la instituirea taxei antidumping.
- 128 Pe de altă parte, în ceea ce privește aspectul dacă poziția pe piață a celor patru producători americani incluși în eșantion era substanțial afectată de taxa antidumping care face obiectul regulamentului atacat, s-a arătat deja, la punctele 93-103 de mai sus, că volume foarte importante de bioetanol care au fost cumpărate în perioada de anchetă de cei opt comercianți/producători de amestecuri anchetați de la producătorii americani de bioetanol incluși în eșantion au fost în mare parte exportate în Uniune și că bioetanolului produs de cei patru producători americani incluși în eșantion i se aplică, de la intrarea în vigoare a regulamentului atacat, taxa antidumping impusă de acesta din urmă, cu ocazia importului său în Uniune. Astfel, nu se contestă că producătorii incluși în eșantion sunt cei care au produs bioetanolul exportat în Uniune în perioada de anchetă, iar nu comercianții/producătorii de amestecuri care îl amestecau cu benzină și îl exportau în Uniune. De altfel, trebuie să se observe că aceștia din urmă nu sunt definiți ca producători ai produsului respectiv în regulamentul atacat.
- 129 Din aceste constatări reiese că cei patru producători americani incluși în eșantion au fost vizați de anchetele pregătitoare întrucât au participat intensiv la acestea și că au fost afectați substanțial de taxa antidumping care face obiectul regulamentului atacat.
- 130 Din considerațiile expuse la punctele 119-129 de mai sus reiese că trebuie să se concluzioneze că regulamentul atacat îi privește individual, în sensul celei de a doua ipoteze vizate la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, pe cei patru producători incluși în eșantion, care sunt membri ai reclamantelor.
- 131 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente invocate de Consiliu și de Comisie.

- 132 În primul rând, Consiliul, susținut de Comisie, consideră mai întâi că regulamentul atacat nu îi privește individual pe membrii reclamantelor întrucât, chiar dacă unii dintre membrii lor au fost identificați ca producători în regulamentul atacat, dumpingul era practicat de comercianți/producători de amestecuri și imputat acestora din urmă.
- 133 Mai întâi, trebuie să se sublinieze de la bun început că, astfel cum s-a constatat la punctele 123-127 de mai sus, cei patru producători incluși în eșantion au participat pe deplin la ancheta pregătitoare și că poziția lor a fost examinată de Comisie în cadrul procedurii care a condus la instituirea taxei antidumping. În plus, s-a explicat la punctele 128-129 de mai sus că poziția pe piață a celor patru membri incluși în eșantion ai reclamantelor era afectată în mod substanțial de taxa antidumping care face obiectul regulamentului atacat. Pentru aceste motive, trebuie să se considere că regulamentul atacat îi privește individual pe cei patru producători incluși în eșantion.
- 134 În continuare, în măsura în care Comisia adaugă că nu se „reproșă” celor patru producători incluși în eșantion că pun în aplicare practici de dumping și că regulamentul atacat nu constituie o decizie care îi afectează din cauza propriului lor comportament, trebuie amintit că regulamentul menționat instituie o taxă antidumping la nivel național pe importul în Uniune al bioetanolului, inclusiv pe cel rezultat din producția celor patru producători incluși în eșantion. Întrebarea cine exact a pus în aplicare practicile de dumping în cauză nu este pertinentă, așadar, pentru a determina dacă regulamentul atacat îi privește individual pe cei patru producători incluși în eșantion. Astfel, producătorii în cauză suportă consecințele imputării practicilor antidumping chiar dacă aceste practici nu le sunt imputate.
- 135 În sfârșit, în măsura în care Consiliul susține că cei patru producători incluși în eșantion nu ar fi vizați individual, potrivit punctului 45 din Hotărârea din 28 februarie 2002, BSC Footwear Supplies și alții/Consiliul (T-598/97, Rec., EU:T:2002:52), întrucât nu pot fi considerați producători sau exportatori „cărora le sunt imputate practicile de dumping”, este important să se constate că imputarea practicilor de dumping întreprinderii a cărei calitate procesuală activă este examinată nu este o condiție necesară pentru a concluziona în sensul afectării individuale a acesteia. Potrivit jurisprudenței expuse la punctul 73 de mai sus, recunoașterea dreptului anumitor categorii de operatori economici de a introduce o acțiune în anularea unui regulament antidumping nu poate să împiedice ca alți operatori să poată de asemenea să fie vizați în mod individual de un astfel de regulament, în considerarea anumitor calități specifice și care îi caracterizează în raport cu orice altă persoană. În această privință, trebuie să se sublinieze că imputarea practicii de dumping unui producător sau unui exportator este un element susceptibil să îl individualizeze pe acesta, însă nu este o condiție *a priori* pentru acești operatori economici. Astfel, instanța Uniunii a recunoscut afectarea individuală a unor asemenea operatori economici fără a se întemeia pe faptul că practicile de dumping puteau să le fie imputate (Hotărârea Allied Corporation și alții/Consiliul, punctul 69 de mai sus, EU:C:1985:227, punctul 4, Hotărârea Shanghai Bicycle/Consiliul, punctul 92 de mai sus, EU:T:1997:134, punctul 39, și Hotărârea Champion Stationery și alții/Consiliul, punctul 92 de mai sus, EU:T:1998:266, punctul 47).
- 136 Prin urmare, argumentul Consiliului potrivit căruia membrii reclamantelor nu sunt vizați individual întrucât, pe baza datelor referitoare la activitatea lor comercială, nu pot fi considerați producători sau exportatori cărora le sunt imputate practicile de dumping nu poate fi primit. Altfel, acest lucru ar fi contrar principiului care reiese din jurisprudența expusă la punctele 69-73 de mai sus și potrivit căruia nu ar fi exclus nici ca atât importatorii, cât și producătorii din Uniune să poată avea calitate procesuală activă.
- 137 În al doilea rând, Consiliul, susținut de Comisie, estimează că factorul care individualizează anumite întreprinderi în raport cu alte întreprinderi în lanțul de valoare este faptul că dumpingul a fost dovedit pe baza unor date furnizate de acestea și privind activitățile lor comerciale. Consiliul și Comisia fac trimitere în această privință la jurisprudența privind afectarea individuală a importatorilor afiliați. Mai precis, Comisia subliniază că din Hotărârea Nashua Corporation și alții/Comisia și

Consiliul, punctul 70 de mai sus (EU:C:1990:115), precum și din Ordonanța din 7 martie 2014, FESI/Consiliul (T-134/10, EU:T:2014:143), reiese că elementul determinant este de dacă instituțiile au utilizat efectiv datele într-un mod care individualizează întreprinderea care le-a furnizat.

- 138 În această privință, trebuie să se sublinieze mai întâi că jurisprudența invocată de Comisie nu este relevantă în speță, întrucât situația celor patru producători incluși în eșantion nu este comparabilă cu cea a importatorilor afiliați. Jurisprudența operează o distincție în ceea ce privește condițiile în care producătorii și exportatorii, pe de o parte, și importatorii, pe de altă parte, ar fi vizați individual de regulamentele de instituire a unor taxe antidumping (a se vedea în acest sens Hotărârea *Nashua Corporation* și alții/Comisia și Consiliul, punctul 70 de mai sus, EU:C:1990:115, punctele 14-15, și Hotărârea *Gestetner Holdings*/Consiliul și Comisia, punctul 70 de mai sus, EU:C:1990:116, punctele 17-18).
- 139 În plus, contrar afirmațiilor Consiliului, faptul că acesta a decis să nu utilizeze datele furnizate de producătorii de bioetanol incluși în eșantion pentru a calcula o marjă de dumping individuală în privința lor, ceea ce este în mod precis contestat de reclamante în primul motiv, nu poate exclude admisibilitatea unei acțiuni introduse de acești producători.
- 140 În acest sens, trebuie să se sublinieze că Tribunalul a constatat în cauza *Shanghai Bicycle*/Consiliul (punctul 92 de mai sus, EU:T:1997:134, punctul 38), în care o taxă antidumping unică a fost impusă importurilor produsului respectiv originar din China, că protecția jurisdicțională a întreprinderilor vizate direct de o taxă antidumping nu poate fi afectată de simpla împrejurare că taxa în cauză este unică și instituită în raport cu un stat, iar nu în raport cu întreprinderi individuale. Pentru același motiv, faptul că taxa antidumping impusă în speță de regulamentul atacat este o taxă antidumping unică, impusă la nivel național, iar nu în raport cu producătorii incluși în eșantion, nu se poate opune protecției jurisdicționale a membrilor reclamantelor.
- 141 Astfel, pe de o parte, simpla recurgere de către instituții la eșantioane nu poate constitui un motiv valabil pentru a respinge calitatea procesuală activă a producătorilor din afara eșantionului, ale căror date nu au fost utilizate de instituții. Această concluzie reiese în special din Hotărârea din 11 iulie 1996, *Sinochem Heilongjiang*/Consiliul (T-161/94, Rec., EU:T:1996:101, punctele 47 și 48), în care Tribunalul a constatat că faptul că Comisia a decis să nu rețină informațiile furnizate de un exportator și care priveau fondul cauzei nu era de natură să repună în discuție concluzia potrivit căreia acest exportator era vizat de anchetele pregătitoare. *A fortiori*, aceeași este situația unui producător care face parte dintr-un eșantion.
- 142 Pe de altă parte, faptul de a face să depindă admisibilitatea unei acțiuni introduse de un producător sau de un exportator inclus în eșantion de utilizarea datelor furnizate de acesta ar însemna să se sustragă, cu voia Consiliului, aplicarea dispozițiilor regulamentului de bază producătorilor, precum cei din speță, oricărui control direct de către Tribunal.
- 143 Prin urmare, trebuie să se respingă argumentul potrivit căruia factorul care individualizează anumite întreprinderi în raport cu altele în lanțul de valoare este faptul că dumpingul a fost stabilit pe baza datelor furnizate de acestea.
- 144 În al treilea rând, Comisia consideră, spre deosebire de reclamante, că importanța producției membrilor lor nu constituie un element pertinent pentru determinarea afectării individuale a acestora prin regulamentul atacat. În această privință, trebuie să se observe că din constatările expuse la punctele 119-130 de mai sus reiese că regulamentul atacat îi privește individual pe cei patru producători incluși în eșantion, care sunt membri ai reclamantelor, fără a fi necesar să se examineze importanța producției lor privind produsul în cauză.

145 Prin urmare, din constatările efectuate la punctele 132-144 de mai sus reiese că argumentele Consiliului și ale Comisiei potrivit cărora regulamentul atacat nu îi privește individual pe cei patru producători incluși în eșantion trebuie respinse.

– Cu privire la existența unor căi de atac alternative

146 Comisia susține că membrii reclamantelor nu ar fi privați de căi de atac în ipoteza în care ar dori să înceapă să exporte bioetanol în Uniune. Pe de o parte, aceștia ar putea prevedea în contractele lor cu importatorii să suporte taxele vamale pentru a fi în măsură să conteste datoria vamală în fața instanțelor judecătorești din statele membre. Pe de altă parte, membrii vizați de o taxă antidumping ar avea și posibilitatea de a solicita o reexaminare în calitate de nou exportator, în temeiul articolului 11 alineatul (4) din regulamentul de bază. Potrivit Comisiei, conform acestei dispoziții, noii exportatori din țara de export în cauză care nu au exportat produsul în perioada de desfășurare a anchetei pe baza căreia au fost stabilite măsurile ar putea pretinde deschiderea unei astfel de reexaminări dacă ar demonstra că au efectuat efectiv exporturi în Uniune după perioada de anchetă sau dacă sunt în măsură să demonstreze că au subscris o obligație contractuală și irevocabilă de export al unei cantități importante de produse în Uniune. Taxa în vigoare ar fi abrogată pentru aceste importuri, care sunt supuse înregistrării. Instituțiile ar proceda la o reexaminare accelerată, la finalul căreia acestea ar stabili existența sau inexistența unui dumping pentru acest nou exportator. Dacă este cazul, acestea ar primi taxa retroactiv.

147 Mai întâi, trebuie să se constate că aspectul dacă membrii reclamantelor ar avea alte căi de atac pentru a-și valorifica drepturile nu are nicio incidență pentru examinarea afectării directe și individuale în raport cu regulamentul atacat.

148 În continuare, în măsura în care prin acest argument Comisia propune ca producătorul sau exportatorul să vândă mărfurile potrivit condiției de executare a contractelor comerciale (incoterm) numite „franco destinație vămuit” (DDP) pentru a avea posibilitatea să conteste comunicarea datoriei vamale de către autoritățile naționale în fața instanțelor naționale sau să încheie o tranzacție comercială cu un cumpărător din Uniune, cu unicul obiectiv de a putea ataca datoria vamală în fața instanțelor naționale și eventual în fața Curții, trebuie să se sublinieze că, conform considerațiilor expuse la punctele 69-73 și 122 de mai sus, nu există o asemenea restricție privind admisibilitatea unei acțiuni în anulare introduse de producători precum cei patru producători incluși în eșantion. Astfel, după cum s-a subliniat la punctele 109 și 110 de mai sus, taxele antidumping sunt legate de produsul în cauză. Reiese că legăturile contractuale dintre un exportator și un producător nu au nicio incidență asupra aspectului dacă condițiile prevăzute de jurisprudența menționată trebuie îndeplinite sau nu. Prin urmare, acest argument al Comisiei trebuie respins.

149 În sfârșit, în măsura în care Comisia invocă prin argumentul său posibilitatea de a solicita o reexaminare în calitate de nou exportator în temeiul articolului 11 alineatul (4) din regulamentul de bază, pe de o parte, trebuie să se constate că al patrulea paragraf al respectivului alineat exclude în mod expres posibilitatea unei astfel de reexaminări în situații în care Comisia a recurs la metoda eșantionării. Pe de altă parte, alineatul menționat nu constituie, în orice caz, o cale de atac alternativă adecvată pentru un producător care îndeplinește condițiile prevăzute de jurisprudența expusă la punctele 69-73 de mai sus. Astfel, aceasta nu îi permite, de exemplu, să remedieze efectele taxei antidumping asupra producției sale, în măsura în care producătorul în cauză nu a început să o exporte direct în Uniune. Prin urmare, acest argument trebuie respins.

150 Din toate considerațiile expuse la punctele 92-149 de mai sus reiese că, în temeiul celei de a doua ipoteze vizate la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, reclamantele au calitatea de a introduce prezenta acțiune în măsura în care prin aceasta se urmărește anularea regulamentului atacat întrucât îi privește pe cei patru producători incluși în eșantion.

Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor în calitate de reprezentante ale celorlalți membri ai lor în afara celor patru producători incluși în eșantion

- 151 Trebuie să se constate că reclamantele nu au înaintat niciun argument concret în înscrisurile lor și nu au furnizat nicio informație care să figureze în dosarul din fața Tribunalului și care să îi permită acestuia din urmă să concluzioneze că unul sau mai mulți dintre membrii lor care nu făceau parte din eșantionul producătorilor americani ar fi fost direct vizați de taxa antidumping instituită prin regulamentul atacat.
- 152 Astfel, în afara celor patru producători americani incluși în eșantion, a Marquis Energy, a Murex și a CHS, reclamantele nu au identificat în mod nominal niciun alt membru al lor care, potrivit acestora, ar putea avea calitate procesuală activă în speță.
- 153 În plus, reclamantele nu au adus niciun element care să demonstreze că bioetanolul unuia sau al altuia dintre membri a fost exportat în Uniune și că i se aplica, în consecință, taxa antidumping în cauză. În aceste condiții, nu se poate considera că regulamentul atacat i-ar fi putut privi direct pe ceilalți membri ai reclamantelor.
- 154 Dat fiind că nu se dovedește că regulamentul atacat îi privea direct pe ceilalți membri ai reclamantelor în afara celor patru producători incluși în eșantion, trebuie să se sublinieze, potrivit jurisprudenței citate la punctul 65 de mai sus, că reclamantele nu au, în temeiul celei de a doua și al celei de a treia ipoteze prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, calitatea pentru a introduce prezenta acțiune în măsura în care prin aceasta se urmărește anularea regulamentului atacat întrucât acesta din urmă îi privește pe ceilalți membri ai lor în afara celor patru producători incluși în eșantion.

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

- 155 Trebuie să se sublinieze că Comisia consideră că reclamantele nu au un interes născut și actual pentru anularea regulamentului atacat. Aceasta susține că reclamantele nu au contestat că membrii lor nu exportaseră bioetanol în Uniune în perioada de anchetă și că nu au dovedit nici că membrii lor începuseră să facă acest lucru la data formulării acțiunii. Vânzările lor nu ar fi fost supuse, așadar, taxei antidumping instituite de regulamentul atacat. Așadar, anularea regulamentului atacat nu poate avea consecințe juridice pentru membrii acestora.
- 156 Reclamantele contestă aceste argumente.
- 157 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 40 al patrulea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, concluziile memoriului în intervenție pot avea ca obiect numai susținerea concluziilor uneia dintre părțile principale. În plus, potrivit articolului 142 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, intervenientul ia procedura în starea în care se află în momentul intervenției sale. Rezultă că Comisia nu are calitate să invoce o cauză de inadmisibilitate întemeiată pe lipsa interesului de a exercita acțiunea al reclamantelor care nu a fost invocată de Consiliu și că, prin urmare, Tribunalul nu este obligat să examineze prezenta cauză de inadmisibilitate. Cu toate acestea, fiind vorba despre o cauză de inadmisibilitate de ordine publică, trebuie să se examineze din oficiu interesul de a exercita acțiunea al reclamantelor (a se vedea în acest sens Hotărârea CIRFS și alții/Comisia, punctul 86 de mai sus, EU:C:1993:111, punctele 20-23).
- 158 Trebuie să se constate că interesul de a exercita acțiunea constituie condiția esențială și prima condiție a oricărei acțiuni în justiție (Hotărârea din 10 aprilie 2013, GRP Security/Curtea de conturi, T-87/11, EU:T:2013:161, punctul 44) și, în raport cu obiectul acțiunii, trebuie să existe la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității. Interesul de a exercita acțiunea trebuie să existe în continuare până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești (a se vedea Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., EU:C:2007:322, punctul 42 și jurisprudența citată).

159 Existența unui interes de a exercita acțiunea presupune ca acțiunea, prin rezultatul ei, să poată aduce un beneficiu părții care a introdus-o (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Consiliul/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Rep., EU:C:2012:471, punctul 46 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 18 martie 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise și Shanghai Adeptech Precision/Consiliul, T-299/05, Rep., EU:T:2009:72, punctul 43 și jurisprudența citată).

160 În speță, este suficient să se constate că, în esență, Comisia consideră că taxa antidumping instituită prin regulamentul atacat nu se aplică bioetanolului rezultat din producția membrilor reclamantelor pentru motivul că acesta este exportat de comercianți/producători de amestecuri. Cu toate acestea, s-a constatat deja, la punctul 104 de mai sus, că cei patru producători americani incluși în eșantion erau producătorii produsului căruia la importul său în Uniune i se aplica taxa antidumping. În consecință, pe de o parte, reclamantele au un interes de a exercita acțiunea în speță întrucât anularea taxei antidumping impuse prin regulamentul atacat și care se aplică importurilor în Uniune de bioetanol produs de membrii lor incluși în eșantion este susceptibilă să aducă un beneficiu membrilor menționați. Pe de altă parte, trebuie să se sublinieze că reclamantele au un interes de a exercita acțiunea în speță în măsura în care invocă o încălcare a propriilor drepturi procedurale în cadrul celui de al zecelea motiv.

161 Din toate cele ce precedă rezultă că se impune:

- respingerea prezentei acțiuni ca fiind inadmisibilă în măsura în care aceasta vizează anularea regulamentului atacat în privința Marquis Energy (a se vedea punctul 51 de mai sus);
- respingerea primelor două motive ca fiind inadmisibile în măsura în care reclamantele invocă cu titlu personal calitatea lor procesuală activă (a se vedea punctul 87 de mai sus);
- respingerea prezentei acțiuni ca fiind inadmisibilă în măsura în care vizează anularea regulamentului atacat în privința celorlalți membri ai reclamantelor în afara celor cinci producători americani incluși în eșantion (a se vedea punctele 55 și 154 de mai sus).

162 Cu toate acestea, trebuie să se constate că prezenta acțiune este admisibilă în măsura în care reclamantele solicită:

- în primul rând, anularea regulamentului atacat în măsura în care acesta îi privește pe cei patru producători americani incluși în eșantion (a se vedea punctul 150 de mai sus) și
- în al doilea rând, anularea regulamentului atacat în măsura în care reclamantele invocă, în al zecelea motiv, o încălcare a propriilor lor drepturi procedurale în cursul procedurii antidumping (a se vedea punctul 87 de mai sus).

2. Cu privire la fond

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 2 alineatul (8), a articolului 9 alineatul (5) și a articolului 18 alineatele (1), (3) și (4) din regulamentul de bază, pe o încălcare a principiilor securității juridice, încrederii legitime și buneii administrări, precum și pe erori vădite de apreciere comise de Consiliu ca urmare a refuzului său de a calcula o marjă de dumping individuală și de a stabili o taxă antidumping individuală, dacă este cazul, pentru membrii reclamantelor incluși în eșantion

163 În măsura în care prezenta acțiune este admisibilă pentru motivul că a fost introdusă în numele celor patru producători americani incluși în eșantion, se impune să se înceapă examinarea fondului cauzei prin examinarea primului motiv.

- 164 Prin intermediul primului motiv, reclamantele invocă în esență că, refuzând să calculeze marje de dumping individuale pentru membrii lor care sunt producători ai produsului respectiv în Statele Unite incluși în eșantionul de producători/exportatori și stabilind în locul acestora o marjă de dumping la nivel național, Consiliul a încălcat mai multe articole ale regulamentului de bază, precum și principiile securității juridice, încrederii legitime și buneii administrări.
- 165 Primul motiv cuprinde patru aspecte. Primul aspect privește o încălcare a articolului 2 alineatul (8) din regulamentul de bază în ceea ce privește determinarea prețului de export. Al doilea aspect privește o încălcare a articolului 9 alineatul (5) din regulamentul menționat, care definește obligația instituțiilor de a impune taxe individuale pentru fiecare furnizor. Al treilea aspect privește pretinse încălcări ale articolului 18 alineatele (1), (3) și (4) din regulamentul menționat, referitor la recurgerea la cele mai bune date disponibile, întrucât instituțiile ar fi recurs la datele furnizate de comercianți/producători de amestecuri neafiliați pentru a calcula o marjă de dumping la nivel național. În sfârșit, al patrulea aspect privește o încălcare a principiilor securității juridice, încrederii legitime și buneii administrări.
- 166 În cele ce urmează, se impune să se înceapă cu examinarea celui de al doilea aspect al primului motiv.
- 167 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamantele susțin în esență că Consiliul ar fi trebuit să calculeze o marjă de dumping individuală, precum și o taxă antidumping individuală pentru fiecare dintre cei patru producători americani incluși în eșantion. Recurgând în locul acestora la o marjă de dumping și la o taxă antidumping la nivel național pentru toate părțile care operează în industria bioetanolului în Statele Unite, Consiliul ar fi încălcat articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, principiile securității juridice și încrederii legitime, precum și obligația sa de motivare.
- 168 Mai precis, reclamantele apreciază că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază transpune în dreptul Uniunii articolele 6.10 și 9.2 din Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț 1994 (GATT) (JO L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112, denumit în continuare „Acordul antidumping al OMC”). Potrivit reclamantelor, articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC impun o obligație de a calcula marje de dumping individuale și de a stabili taxe antidumping individuale pentru producători și exportatori, cu excepția „exportatorilor” neincluși în eșantion în caz de eșantionare, și, pe de altă parte, în cazul exportatorilor care constituie o entitate economică unică cu statul. Prin urmare, interpretarea dată de Comisie expresiei „nu este posibil”, utilizată la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, potrivit căreia ar fi posibilă aplicarea unor excepții obligației de a stabili alte marje de dumping și taxe antidumping individuale decât acestea, precum structura exporturilor americane de bioetanol sau modul în care produsul este exportat, ar fi eronată și nelegală.
- 169 Consiliul, susținut de ePure, contestă aceste argumente. În esență, pe de o parte, acesta consideră că, atunci când instituțiile nu sunt în măsură să identifice fiecare achiziție și nici să compare valorile normale cu prețurile de export relevante, precum în speță, articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază nu le poate obliga să definească măsuri antidumping individuale pentru fiecare producător. Acestuia i-ar fi imposibil să facă acest lucru. Pe de altă parte, Consiliul susține că expresia „nu este posibil” utilizată la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază are un conținut mai general decât cea utilizată la articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC, permițând, așadar, aplicarea unei excepții de la obligația de a stabili în speță marje de dumping și taxe antidumping individuale.
- 170 În această privință, trebuie să se sublinieze că articolul 9 alineatul (5) primul paragraf din regulamentul de bază, în versiunea sa originală, care este aplicabilă în speță întrucât articolul 2 al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 765/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iunie 2012 de modificare a regulamentului de bază (JO L 237, p. 1) prevede că versiunea modificată a articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază se aplică tuturor anchetelor deschise după data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 765/2012, enunță că se impune o taxă antidumping a cărei valoare este adecvată fiecărui caz, în mod nediscriminatoriu, la importurile unui produs, indiferent din ce sursă

provin, despre care s-a constatat că fac obiectul unui dumping și produc un prejudiciu, cu excepția importurilor care provin din surse pentru care a fost acceptat un angajament stabilit în conformitate cu regulamentul de bază. Același alineat prevede de asemenea că regulamentul prin care se impune taxa determină valoarea taxei impuse fiecărui furnizor sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil și, în general, în cazurile prevăzute la articolul 2 alineatul (7) litera (a) din același regulament, țara furnizoare în cauză.

171 Articolul 6.10 din Acordul antidumping al OMC prevede următoarele:

„Autoritățile trebuie să determine, de regulă, o marjă de dumping individuală pentru fiecare exportator cunoscut sau producător în cauză al produsului vizat în investigație. În cazurile în care numărul exportatorilor, producătorilor, importatorilor sau tipurile de produse vizate este atât de mare încât este practic imposibil să fie stabilită o astfel de determinare, autoritățile pot să limiteze examinarea fie la un număr rezonabil de părți interesate sau de produse, utilizând eșantioane care sunt valabile din punct de vedere statistic, în baza informațiilor de care dispun în momentul alegerii, fie la cel mai mare procentaj al exporturilor provenind din țara în cauză care pot fi în mod rezonabil investigate.”

172 Articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC enunță următoarele:

„Atunci când o taxă antidumping este instituită pentru un produs oarecare, o asemenea taxă, al cărui nivel trebuie să fie corespunzător fiecărui caz, este percepută fără discriminare asupra importurilor produselor în cauză, din orice surse ar proveni, pentru care s-a constatat că fac obiectul unui dumping și că produc un prejudiciu, cu excepția importurilor provenind din surse pentru care un angajament în materie de preț a fost acceptat în conformitate cu prevederile prezentului acord. Autoritățile trebuie să indice numele furnizorului sau furnizorilor produsului în cauză. Dacă totuși sunt implicați mai mulți furnizori din aceeași țară și este imposibil în practică să se indice toți acești furnizori, autoritățile pot indica țara furnizoare în cauză.”

173 Pentru a stabili dacă Consiliul a putut în mod întemeiat să calculeze o marjă de dumping la nivel național și, în consecință, să instituie o taxă antidumping la un asemenea nivel, trebuie, așadar, să se examineze, în primul rând, dacă Acordul antidumping al OMC este pertinent pentru interpretarea articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază în speță, în al doilea rând, dacă cei patru producători americani incluși în eșantion au, ca regulă generală, un drept de a li se aplica o taxă antidumping individuală în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază și, în al treilea rând, dacă Consiliul a considerat în mod întemeiat că exista o excepție de la această regulă generală pentru motivul că „nu [era] posibil” să se precizeze în regulamentul atacat valorile individuale pentru fiecare furnizor.

Cu privire la aplicarea în speță a Acordului antidumping al OMC

174 Din preambulul regulamentului de bază și în special din considerentul (3) al acestuia reiese că regulamentul menționat are drept obiect, printre altele, transpunerea în dreptul Uniunii a normelor noi și detaliate cuprinse în Acordul antidumping al OMC (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 ianuarie 2003, Petrotub și Republica/Consiliul, C-76/00 P, Rec., EU:C:2003:4, punctul 55, și Hotărârea din 24 septembrie 2008, Reliance Industries/Consiliul și Comisia, T-45/06, Rep., EU:T:2008:398, punctul 89). În plus, același considerent enunță de asemenea că, pentru a se asigura aplicarea adecvată și transparentă a normelor menționate, este necesar să se transpună în dreptul Uniunii, în măsura posibilului, termenii acordului menționat. Printre normele enumerate în același considerent care sunt transpuse prin regulamentul de bază în dreptul Uniunii figurează în special cele care privesc impunerea de taxe antidumping, și anume articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC.

- 175 Cu toate acestea, s-a statuat în mod repetat că, ținând cont de natura și de structura acestora, acordurile Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), din care face parte Acordul antidumping al OMC, nu figurează, în principiu, printre normele în lumina cărora instanța Uniunii controlează legalitatea actelor instituțiilor Uniunii (a se vedea Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul, punctul 174 de mai sus, EU:C:2003:4, punctul 53 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 18 decembrie 2014, LVP, C-306/13, Rep., EU:C:2014:2465, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 176 În plus, instanța Uniunii a apreciat că a admite că sarcina care constă în a asigura conformitatea dreptului Uniunii cu normele OMC revine direct instanței Uniunii ar însemna ca organele legislative sau executive ale Uniunii să fie lipsite de marja de manevră de care beneficiază organele similare ale partenerilor comerciali ai Uniunii. Astfel, este cert că unele părți contractante, printre care se numără partenerii cei mai importanți ai Uniunii din punct de vedere comercial, au conchis, în lumina obiectului și a scopului acordurilor OMC, că acestea nu figurau printre normele din perspectiva cărora organele lor jurisdicționale controlau legalitatea normelor lor de drept intern. Dacă ar fi acceptată, o astfel de lipsă de reciprocitate ar risca să conducă la o aplicare dezechilibrată a normelor OMC (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., EU:C:2008:476, punctul 119 și jurisprudența citată, și Hotărârea LVP, punctul 175 de mai sus, EU:C:2014:2465, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 177 Doar în ipoteza în care Uniunea a intenționat să pună în aplicare o obligație specifică asumată în cadrul OMC sau în cazul în care actul Uniunii face trimitere în mod expres la dispoziții punctuale ale acordurilor OMC instanța Uniunii are obligația să controleze legalitatea actului Uniunii în cauză în lumina normelor OMC (a se vedea Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul, punctul 174 de mai sus, EU:C:2003:4, punctul 54 și jurisprudența citată, și Hotărârea LVP, punctul 175 de mai sus, EU:C:2014:2465, punctul 47).
- 178 În ceea ce privește transpunerea Acordului antidumping al OMC prin articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, trebuie să se observe că acesta din urmă, a cărui versiune originală este aplicabilă în speță, a fost modificat prin Regulamentul nr. 765/2012 ca urmare a adoptării de către Organul de soluționare a litigiilor al OMC (denumit în continuare „OSL”) a raportului Organului de apel din 15 iulie 2011 (WT/DS397/AB/R, denumit în continuare „raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza «elemente de fixare»”) și a raportului grupului special din 3 decembrie 2010 (WT/DS397/R), modificat prin raportul Organului de apel, în cauza intitulată „Comunitățile Europene – Măsuri antidumping definitive privind anumite elemente de fixare din fier sau oțel din China” (denumită în continuare „cauza «elemente de fixare»”).
- 179 În considerentele Regulamentului nr. 765/2012, legiuitorul Uniunii amintește că în rapoartele OMC s-a constatat, printre altele, că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază era incompatibil cu articolele 6.10, 9.2 și 18.4 din Acordul antidumping al OMC și cu articolul XVI:4 din Acordul OMC (JO 1994, L 336, p. 3). Legiuitorul Uniunii a confirmat, în considerentele (5) și (6) ale Regulamentului nr. 765/2012, că a efectuat modificările articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază cu intenția de a pune în aplicare recomandările și hotărârile OSL din cauza „elemente de fixare” într-un mod care respectă obligațiile care îi revin în cadrul OMC.
- 180 Trebuie să se constate că din însăși adoptarea Regulamentului nr. 765/2012 reiese că legiuitorul Uniunii consideră că prin articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, Uniunea înțelesese să execute o obligație specială asumată în cadrul OMC, cuprinsă în speță la articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC.
- 181 Pe de o parte, din aceste constatări rezultă că Regulamentul nr. 765/2012 recunoaște că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază transpune în dreptul Uniunii obligațiile care decurg din articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC, după cum subliniază în mod întemeiat reclamantele.

182 Pe de altă parte, trebuie să se constate că modificările, efectuate în temeiul Regulamentului nr. 765/2012, textului articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază privesc modificarea unei excepții de la obligația de a impune taxe antidumping individuale, referitoare la exporturile cărora li se aplică articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază. Or, acestea nu privesc, în esență, partea din articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază care este pertinentă în speță și potrivit căreia regulamentul prin care se impune taxa determină valoarea taxei impuse fiecărui furnizor sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, țara furnizoare în cauză.

183 Mai precis, este important să se constate că legiuitorul Uniunii nu a considerat necesar să modifice expresia „importurile unui produs, indiferent din ce sursă provin, despre care s-a constatat că fac obiectul unui dumping și produc un prejudiciu” și nici termenii „furnizor” și „nu este posibil” în scopul de a pune în aplicare recomandările și hotărârile OSL din cauza „elemente de fixare” într-un mod care să respecte obligațiile care îi revin în cadrul OMC. Prin urmare, termenii pertinenti în speță au aceeași semnificație la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază atât în versiunea sa originală, cât și în versiunea rezultată din modificarea prin Regulamentul nr. 765/2012.

184 În consecință, din considerațiile care precedă rezultă că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază în versiunea sa originală, în măsura în care este pertinent în speță, trebuie interpretat în conformitate cu articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC.

Cu privire la aspectul dacă cei patru producători americani incluși în eșantion au dreptul de a li se aplica o taxă antidumping individuală în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază

185 Reclamantele consideră că un producător reținut în eșantion, precum cei patru producători americani incluși în eșantion, are dreptul de a i se aplica o taxă antidumping individuală, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.

186 Consiliul răspunde că nici Acordul antidumping al OMC, nici regulamentul de bază nu impun instituțiilor să facă „imposibilul”. Atunci când instituțiile nu ar fi în măsură să identifice fiecare achiziție și nici să compare valorile normale cu prețurile de export relevante, astfel cum este cazul în speță, acestea nu ar fi obligate să instituie măsuri antidumping individuale pentru fiecare producător.

187 Pentru a stabili dacă un producător inclus în eșantion al produsului care face obiectul dumpingului avea dreptul să i se aplice o taxă antidumping individuală, trebuie să se sublinieze că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, precum și articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC stabilesc că, în principiu, o taxă antidumping trebuie impusă individual fiecărui furnizor la importurile unui produs, indiferent din ce sursă provin, care s-a constatat că fac obiectul unui dumping și că produc un prejudiciu. Din textul acestor dispoziții reiese că un operator care nu este considerat ca având calitatea de „furnizor” nu are niciun drept la impunerea unei taxe antidumping individuale în privința sa.

188 În acest context, trebuie să se arate că, potrivit punctului 624 litera a) punctul i) din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază nu privește numai impunerea de taxe antidumping, ci și calcularea marjelor de dumping.

189 În ceea ce privește dreptul OMC, trebuie să se constate că, în cazurile în care autoritățile aplică o metodă de eșantionare, articolul 6.10.2 din Acordul antidumping al OMC prevede că acestea trebuie să determine o marjă de dumping individuală pentru orice exportator sau producător care nu a fost ales inițial și care prezintă informațiile necesare în timp util pentru a fi examinate în cursul anchetei, cu excepția cazurilor în care numărul exportatorilor sau al producătorilor este atât de mare încât examinări individuale ar complica în mod în mod nejustificat sarcina autorităților menționate și ar împiedica finalizarea anchetei în timp util.

- 190 Din această dispoziție reiese că, cu excepția cazurilor în care numărul de exportatori sau de producători este foarte mare, se presupune că autoritatea însărcinată cu ancheta determină o marjă de dumping individuală pentru orice exportator sau producător care nu a fost ales inițial și care prezintă informațiile necesare la timp pentru a fi examinate în cursul anchetei. În această privință, potrivit punctului 6.90 din raportul grupului special din 28 septembrie 2001 (WT/DS189/R) în cauza intitulată „Argentina – Măsuri antidumping definitive la importul de plăci de gresie din ceramică originare din Italia”, s-a subliniat că norma generală enunțată la prima teză a articolului 6.10 din Acordul antidumping al OMC, care prevede determinarea de marje de dumping individuale pentru fiecare exportator sau producător cunoscut al produsului vizat de anchetă, este pe deplin aplicabilă exportatorilor care sunt aleși pentru examinare în temeiul celei de a doua teze a aceluiași articol. Teza menționată ar permite autorității însărcinate cu ancheta să limiteze examinarea sa la anumiți exportatori sau producători, însă nu ar prevedea o derogare de la norma generală care prevede determinarea de marje individuale pentru exportatorii sau producătorii care sunt vizați de examinare. Dacă chiar și producătorii care nu au fost incluși în eșantionul inițial pot beneficia în mod întemeiat de calculul unei marje individuale, reiese, potrivit raportului menționat, că și producătorii care au fost incluși în acest eșantion pot beneficia în mod întemeiat.
- 191 Așadar, trebuie să se constate că se presupune că autoritatea însărcinată cu ancheta trebuie să determine o marjă de dumping individuală pentru orice exportator sau producător care a fost reținut în eșantionul furnizorilor produsului care face obiectul dumpingului.
- 192 Rezultă că, potrivit dreptului OMC, orice exportator sau producător care a fost reținut în eșantion și care a cooperat, așadar, cu autoritatea însărcinată cu ancheta pe tot parcursul anchetei îndeplinește condițiile pentru a fi considerat un „furnizor” în sensul articolului 9.2 din Acordul antidumping al OMC.
- 193 În ceea ce privește dispozițiile regulamentului de bază, trebuie să se sublinieze că, astfel cum s-a constatat deja la punctele 183 și 184 de mai sus, articolul 9 alineatul (5) din regulamentul menționat în versiunea sa originală, în măsura în care este pertinent în speță, trebuie interpretat în conformitate cu dispozițiile Acordului antidumping al OMC. În plus, articolul 17 alineatul (1) din regulamentul de bază prevede de asemenea că, în cazul în care numărul reclamațiilor, al exportatorilor sau al importatorilor, al tipului de produse sau de tranzacții este mare, ancheta se poate limita la un număr rezonabil de părți, de produse sau de tranzacții, utilizând eșantioane. Alineatul (3) al aceluiași articol enunță că, atunci când Comisia efectuează eșantionarea, se calculează totuși o marjă de dumping individuală pentru fiecare exportator sau producător care nu este ales inițial, care prezintă informațiile necesare în termenele prevăzute, cu excepția cazului în care numărul exportatorilor sau al producătorilor este atât de mare încât examinările individuale ar complica inutil procedura și ar împiedica încheierea anchetei în timp util. Este important să se constate că reiese totodată din dispozițiile menționate ale regulamentului de bază, interpretate în conformitate cu dreptul OMC, că, dacă chiar și producătorii care nu au fost incluși în eșantionul inițial pot beneficia în mod întemeiat de calculul unei marje individuale, *a fortiori*, și producătorii care au fost incluși în acest eșantion pot beneficia în mod întemeiat. În această privință, trebuie să se mai arate că ultima teză a articolului 9 alineatul (6) din regulamentul de bază amintește că trebuie aplicate taxe individuale importurilor care provin de la exportatorii sau de la producătorii care beneficiază de un tratament individual, în conformitate cu articolul 17 din regulamentul menționat.
- 194 Reiese că, în temeiul dispozițiilor regulamentului de bază, orice exportator sau producător care a fost reținut în eșantionul furnizorilor produsului care face obiectul dumpingului și care a cooperat, așadar, cu instituțiile pe tot parcursul anchetei îndeplinește condițiile pentru a fi considerat un „furnizor” în sensul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul menționat.
- 195 În această privință, trebuie amintit că obiectivul constituirii unui eșantion de producători-exportatori este de a stabili, cu ocazia unei anchete limitate, cât mai exact posibil presiunea asupra prețurilor suportată de industria Uniunii. De altfel, Comisia are puterea de a modifica în orice moment

compunerea unui eșantion potrivit nevoilor anchetei. Astfel, nicio dispoziție din Acordul antidumping al OMC sau din regulamentul de bază nu obligă instituțiile să păstreze producătorii incluși inițial în eșantion în eșantionul furnizorilor produsului care face obiectul dumpingului dacă consideră că aceștia nu au calitatea de furnizori sau că nu constituie surse de import ale produsului care face obiectul dumpingului și care cauzează un prejudiciu. În ceea ce privește aspectul dacă trebuie păstrat un operator într-un eșantion, trebuie să se constate că Comisia dispune de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care aceasta trebuie să le analizeze (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 septembrie 2007, *Ikea Wholesale*, C-351/04, Rep., EU:C:2007:547, punctul 40). Or, în măsura în care Comisia nu exclusese vreun producător care făcea parte din eșantionul furnizorilor produsului care face obiectul dumpingului, aceasta era, în principiu, obligată să calculeze o marjă de dumping individuală, precum și să instituie o taxă antidumping individuală pentru acesta.

- 196 În lumina acestor considerații trebuie să se examineze dacă cei patru producători americani incluși în eșantion aveau un drept de a li se aplica o taxă antidumping individuală în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 197 În speță, trebuie să se constate că, mai întâi, deși Comisia a exclus un producător inclus inițial în eșantion pentru motivul că bioetanolul rezultat din producția sa nu fusese exportat în Uniune și că, în consecință, acesta nu era o sursă a produsului care face obiectul practicilor de dumping, aceasta i-a reținut totuși până la finalul procedurii administrative pe cei patru producători americani incluși în eșantion în cadrul eșantionului furnizorilor produsului care face obiectul dumpingului.
- 198 În ceea ce privește existența unor importuri în Uniune de bioetanol care provine de la cei patru producători americani incluși în eșantion și care s-a constatat că fac obiectul unui dumping și cauzează un prejudiciu, s-a menționat la punctele 93-104 de mai sus că o parte din bioetanolul rezultat din producția acestora fusese exportată în Uniune și că exporturile provenite din această producție erau, după intrarea în vigoare a regulamentului atacat, supuse taxei antidumping pe care acesta o instituise. În plus, potrivit punctului 338 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, prevederile formulate la articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC, potrivit cărora taxele antidumping, al căror nivel trebuie să fie corespunzător fiecărui caz, sunt percepute asupra importurilor, din orice surse ar proveni, se raportează la exportatorii sau la producătorii care fac obiectul anchetei, luați în considerare în mod individual. În această privință, considerentul (60) al regulamentului atacat enunță că ancheta a privit, pe de o parte, producătorii de bioetanol și, pe de altă parte, comercianții/producătorii de amestecuri care exportau produsul respectiv pe piața Uniunii. Rezultă că cei patru producători americani incluși în eșantion sunt „surse” ale importurilor produsului cărui i se aplică taxa antidumping instituită prin regulamentul atacat în sensul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, precum și al articolului 9.2 din Acordul antidumping al OMC.
- 199 În plus, trebuie să se observe că Consiliul nu contestă faptul că cei patru producători americani incluși în eșantion au cooperat cu instituțiile pe tot parcursul anchetei și că nu exista astfel niciun motiv pentru a-i exclude din eșantion pentru lipsă de cooperare.
- 200 Mai mult, trebuie să se sublinieze că instituțiile nu au exclus cei patru producători americani incluși în eșantion din acesta din cauza faptului că nu aveau calitatea de furnizor. În schimb, în considerentul (63) al regulamentului atacat, Consiliul estimează că structura industriei bioetanolului și modul în care produsul în cauză a fost fabricat și vândut pe piața SUA și exportat în Uniune au făcut imposibilă stabilirea unor marje individuale de dumping pentru producătorii americani. Potrivit Consiliului, el nu era în măsură să identifice achizițiile în mod individual și nici să compare valorile normale cu prețurile de export relevante pentru producătorii incluși în eșantion, concluzionând că nu îi era posibil să stabilească marje de dumping individuale în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază. Din acest raționament rezultă că Consiliul dorea să aplice taxa antidumping produselor rezultate

din producția celor patru producători americani incluși în eșantion fără a face diferența între cazul în care acestea ar fi exportate de comercianți/producători de amestecuri și cazul în care produsele erau exportate de respectivii producători.

- 201 Rezultă că, păstrând cei patru producători americani incluși în eșantion ca membri ai eșantionului producătorilor și exportatorilor americani, Comisia a recunoscut, așadar, că aceștia erau „furnizori” ai produsului care face obiectul dumpingului și, în consecință, că Consiliul era în principiu obligat, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, să calculeze o marjă de dumping individuală, precum și să instituie taxe antidumping individuale pentru fiecare dintre ei.
- 202 Această constatare nu este repusă în discuție de argumentul Consiliului potrivit căruia, atunci când instituțiile nu sunt în măsură să identifice fiecare achiziție și nici să compare valorile normale cu prețurile de export relevante, astfel cum este cazul în speță, acestea nu sunt obligate să instituie măsuri antidumping individuale pentru fiecare producător.
- 203 De la bun început trebuie să se constate că, în Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Zhejiang Aokang Shoes/Consiliul (C-247/10 P, EU:C:2012:710, punctul 33), s-a statuat că articolul 2 alineatul (7) din regulamentul de bază face parte din dispozițiile acestui regulament consacrate numai determinării valorii normale, în timp ce articolul 17 din același regulament, referitor la eșantionare, face parte din dispozițiile care privesc în special metodele disponibile pentru determinarea marjei de dumping și că, prin urmare, este vorba despre dispoziții care au o finalitate și un conținut diferite. În această privință, trebuie să se sublinieze că același principiu se aplică prin analogie relației dintre, pe de o parte, articolul 2 alineatele (8) și (9) din regulamentul de bază, care privește una dintre valorile pertinente pentru calcularea marjei de dumping, și, pe de altă parte, articolul 9 alineatul (5) din același regulament, care privește chiar marja de dumping. Prin urmare, dispozițiile regulamentului de bază consacrate stabilirii valorii normale sau a prețului de export au un conținut și o finalitate diferite de dispozițiile privind metodele disponibile pentru stabilirea marjei de dumping, precum cele prevăzute la articolul 9 alineatul (5) și la articolul 17 din același regulament.
- 204 În plus, din cuprinsul punctului 325 al raportului Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare” rezultă de asemenea că faptul că o autoritate trebuie să reconstituie valoarea normală și/sau prețul la export pentru unul sau mai mulți exportatori sau producători nu implică în mod necesar o derogare de la regula generală referitoare la determinarea marjelor de dumping individuale și că marjele de dumping întemeiate pe o valoare normală și pe un preț de export stabilit pe baza acelorași informații pentru numeroși furnizori nu sunt identice cu o marjă aplicabilă la nivel național.
- 205 În această privință trebuie să se sublinieze că nici articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, nici articolul 6.10 sau articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC nu prevăd că instituțiile trebuie să fie în măsură să identifice fiecare achiziție și să compare valorile normale cu prețurile de export relevante pentru a fi obligate să calculeze o marjă de dumping individuală și să impună o taxă antidumping individuală pentru fiecare furnizor. Astfel de dificultăți nu au, așadar, nicio incidență asupra aspectului dacă trebuie impusă o taxă antidumping individuală și este necesar să se observe că există în cadrul regulamentului de bază alte instrumente pentru remedierea unei astfel de situații.
- 206 Cu toate acestea, atunci când instituțiile întâmpină dificultăți în determinarea valorii normale sau a prețului la export pentru anumiți producători sau exportatori, articolul 2 alineatele (3) și (9) din regulamentul de bază definește normele referitoare la posibilitatea de a reconstitui aceste valori.
- 207 Astfel, articolul 2 alineatul (9) din regulamentul de bază prevede că, atunci când nu există un preț de export stabilit sau când prețul de export nu pare a fi fiabil din cauza existenței unei asocieri sau a unui acord de compensare între exportator și importator sau un terț, prețul de export poate fi construit pe baza prețului cu care produsele importate sunt revândute pentru prima oară unui cumpărător independent sau, în cazul în care produsele nu sunt revândute unui cumpărător

independent sau nu sunt revândute în starea în care erau când au fost importate, prin orice altă modalitate rezonabilă. În asemenea cazuri se operează ajustări pentru a se ține seama de toate cheltuielile, inclusiv de taxe și de impozite, care survin între import și revânzare, precum și de o marjă de profit, pentru a stabili un preț de export fiabil la nivelul frontierei Uniunii.

208 În plus, și pe un alt plan, articolul 18 alineatele (1) și (3) din regulamentul de bază prevede condițiile în care instituțiile pot recurge la datele disponibile atunci când o parte interesată nu furnizează informațiile necesare sau, respectiv, atunci când furnizează informații care nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere. La punctele 7.215 și 7.216 din raportul grupului special din 22 aprilie 2003 (WT/DS241/R) în cauza intitulată „Argentina – Taxe antidumping definitive privind carnea de pasăre care provine din Brazilia” s-a constatat printre altele că faptul că autoritatea însărcinată cu ancheta primește informații care nu sunt utilizabile sau fiabile nu ar trebui să împiedice calculul unei marje de dumping individuale pentru un exportator, întrucât Acordul antidumping al OMC autorizează în mod expres autoritățile însărcinate cu ancheta să completeze datele care au legătură cu un anumit exportator pentru a determina o marjă de dumping dacă informațiile comunicate nu sunt fiabile sau dacă informațiile necesare nu sunt pur și simplu furnizate.

209 În speță, în ceea ce privește valoarea normală pentru cei patru producători incluși în eșantion, din cuprinsul punctului 45 din documentul de informare provizoriu reiese că Comisia însăși a explicat că este în măsură să reconstituie, în temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, valoarea normală pentru ei pe baza costului de producție din țara de origine, la care se adaugă o sumă rezonabilă pentru costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale și pentru profit. Consiliul nu contestă această constatare.

210 În măsura în care Consiliul consideră, în considerentul (76) al regulamentului atacat, că nu au putut fi stabilite cu exactitate un preț de export și o marjă de dumping pentru producătorii americani incluși în eșantion, trebuie să se sublinieze că articolul 2 alineatul (9) din regulamentul de bază permite recalcularea unui preț de export atunci când nu există un preț de export pentru un operator vizat de anchetă. Astfel, această dispoziție permite, așa cum s-a arătat la punctul 207 de mai sus, o reconstruire a prețului de export pe baza prețului cu care produsele importate sunt revândute pentru prima oară unui cumpărător independent sau prin orice altă modalitate rezonabilă și operând ajustări corespunzătoare. În această privință trebuie amintit că din jurisprudența expusă la punctul 203 de mai sus reiese că, deși articolul 2 alineatele (8) și (9) din regulamentul de bază stabilește, în mod exhaustiv, metodele posibile pentru determinarea prețului de export, o dificultate în determinarea acestuia din urmă nu are nicio incidență asupra aspectului dacă există o obligație de a aplica o taxă antidumping individuală anumitor operatori.

211 Prin urmare, trebuie respins argumentul Consiliului potrivit căruia instituțiile nu erau obligate să instituie măsuri antidumping individuale pentru fiecare producător inclus în eșantion în speță.

212 Având în vedere constatarea de la punctul 201 de mai sus, trebuie, așadar, să se examineze în cele ce urmează dacă Consiliul putea invoca o excepție de la obligația de determinare a unei marje de dumping individuale pentru cei patru producători americani incluși în eșantion în speță.

Cu privire la aspectul dacă nu era posibil să se instituie taxe antidumping individuale în speță

213 Litigiul dintre părți se focalizează în continuare pe interpretarea expresiei „nu este posibil”, care figurează la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.

214 Potrivit reclamantelor, expresia „nu este posibil” trebuie, în esență, să fie interpretată în conformitate cu articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC și cu formularea din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”.

- 215 Consiliul consideră că articolul 9 alineatul (5) al doilea paragraf din regulamentul de bază are un domeniu de aplicare mai general decât articolele menționate din Acordul antidumping al OMC, pentru motivul că nu precizează împrejurările în care se consideră că „nu este posibil” să se aplice taxe individuale. Consiliul amintește în această privință principiul potrivit căruia instanțele Uniunii trebuie să interpreteze textele de drept al Uniunii, în măsura posibilului, în lumina dreptului internațional. Astfel, Consiliul apreciază, în esență, că această diferență justifică ea însăși o interpretare diferită a expresiei „nu este posibil” în cadrul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 216 În primul rând, trebuie să se examineze dacă articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC permit existența unei excepții de la obligația de a determina o marjă de dumping individuală pentru fiecare exportator cunoscut sau producător vizat, care ar putea justifica instituirea unei taxe antidumping la nivel național în speță.
- 217 În ceea ce privește articolul 6.10 din Acordul antidumping al OMC, la punctele 316-318 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare” se arată că prima teză a acestuia, potrivit căreia autoritățile vor determina o marjă de dumping individuală pentru fiecare exportator cunoscut sau producător în cauză, enunță o normă imperativă, iar nu o preferință. La punctele menționate se afirmă de asemenea că această obligație nu este absolută și că pot exista excepții. Eșantionarea ar fi singura excepție de la determinarea marjelor de dumping individuale pentru fiecare exportator cunoscut sau pentru fiecare producător în cauză, care este în mod expres prevăzută la articolul 6.10 din acordul menționat. Astfel, a doua teză a articolului menționat ar prevedea o excepție în cazurile în care numărul exportatorilor, al producătorilor, al importatorilor sau tipurile de produse vizate este atât de mare încât este practic imposibil să fie făcute asemenea determinări. În aceste cazuri, autoritățile ar putea să limiteze examinarea fie la un număr rezonabil de părți interesate sau de produse, utilizând eșantioane care ar fi valabile din punct de vedere statistic, fie la cel mai mare procentaj al exporturilor provenind din țara în cauză care ar putea fi în mod rezonabil investigate.
- 218 Potrivit punctului 320 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, expresia „trebuie să determine, de regulă”, care figurează la articolul 6.10 din Acordul antidumping al OMC, are drept obiectiv să nu exprime o obligație care ar fi contrară altor dispoziții din același acord, permițând să se deroge de regula determinării de marje de dumping individuale, în afara excepției eșantionării. Aceste excepții ar trebui prevăzute în acordurile vizate în Înțelegerea privind regulile și procedurile de soluționare a litigiilor (denumite în continuare „acordurile vizate”), astfel încât să se evite eludarea obligației de determinare a marjelor de dumping individuale. Or, membrii OMC nu ar avea o posibilitate nelimitată de a crea excepții de la articolul 6.10 din Acordul antidumping al OMC.
- 219 La punctul 323 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, Organul de apel a respins argumentul potrivit căruia atribuirea marjei de dumping a producătorului comerciantului care exportă produsul ar fi o excepție. Astfel, referirea la „exportatori sau producători”, care figurează la articolul 6.10 din Acordul antidumping al OMC, ar permite autorităților să nu determine o marjă de dumping separată pentru producătorul și pentru exportatorul aceluiași produs, ci să determine o singură marjă pentru amândoi. Aceasta ar constitui o aplicare a obligației de a determina marje de dumping individuale.
- 220 Potrivit punctului 327 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, orice excepție de la regula generală prevăzută în prima teză a articolului 6.10 din Acordul antidumping al OMC trebuie, așadar, să fie prevăzută în acordurile vizate.
- 221 În sfârșit, la punctul 328 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare” se constată că acordurile OMC nu prevăd nicio excepție, cum este cea menționată la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, în ceea ce privește producătorii-exportatorii individuali dintr-o țară care nu are economie de piață, cărora li se aplică articolul 2 alineatul (7) litera (a) din același regulament și care sunt supuși unei taxe antidumping la nivel național, exceptând cazul în care exportatorii pot să demonstreze că îndeplinesc condițiile pentru acordarea tratamentului individual.

- 222 În ceea ce privește articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC, se explică la punctul 344 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare” că există un paralelism puternic între acesta și articolul 6.10 din Acordul antidumping al OMC, întrucât acesta din urmă prevede determinarea de marje de dumping individuale, ceea ce are drept consecință obligarea autorităților în cauză să impună taxe antidumping pe o bază individuală precum cea care este prevăzută la articolul 9.2 din același acord. În plus, Organul de apel constată că articolele menționate utilizează toate aceleași expresii, „practic imposibil” sau „imposibil în practică”, pentru a descrie cazurile în care se aplică excepția, indicând astfel că cele două excepții se raportează la situația în care o autoritate determină marje de dumping utilizând un eșantion. Organul de apel al OMC a mai observat însă și că problema ridicată în fața sa nu privea nici întinderea excepției prevăzute la articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC, nici aspectul dacă această excepție și cea prevăzută la articolul 6.10 din același acord se suprapuneau exact.
- 223 Cu toate acestea, se concluzionează, la punctul 354 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, că articolul 9.2 din Acordul antidumping al OMC obligă autoritățile să precizeze taxele impuse fiecărui furnizor, cu excepția cazului în care este imposibil în practică, atunci când sunt implicați mai mulți furnizori.
- 224 În sfârșit, potrivit punctului 376 din raportul Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC nu se opun ca autoritatea însărcinată să determine o marjă de dumping unică și o taxă de dumping unică pentru un anumit număr de exportatori dacă dovedește că aceștia constituie o entitate unică în scopul aplicării articolelor menționate.
- 225 Prin urmare, din examinarea raportului Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare” reiese că, atunci când autoritatea a recurs la eșantionare, precum în speță, acordul antidumping stabilește obligația de a determina marje de dumping individuale și de a institui taxe antidumping individuale pentru fiecare furnizor care cooperează la anchetă și că această obligație are, în principiu, ca excepții, *primo*, cazul producătorilor sau al exportatorilor neincluși în eșantion, cu excepția celor vizați la articolul 6.10.2 din Acordul antidumping al OMC, și, *secundo*, cazul operatorilor care constituie o entitate unică. Dar nu reiese din Acordul antidumping al OMC că există o excepție de la obligația de a institui o taxă antidumping individuală unui producător inclus în eșantion care a cooperat la anchetă atunci când instituțiile consideră că nu sunt în măsură să stabilească pentru acesta un preț de export individual.
- 226 În al doilea rând, trebuie să se examineze dacă aceste constatări ale raportului Organului de apel din 15 iulie 2011 în cauza „elemente de fixare”, privind interpretarea articolelor 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC, sunt aplicabile și în măsura în care Consiliul aplică articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 227 În ceea ce privește argumentul Consiliului potrivit căruia obligația de a interpreta regulamentul de bază ținând seama de Acordul antidumping al OMC este limitată din cauză că modul de redactare a dispozițiilor respective ar fi diferit, *primo*, trebuie amintit că atât articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, cât și articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC utilizează termenii „practic imposibil” sau „imposibil în practică”, care sunt sinonimi. În plus, trebuie să se observe că nu există nimic în modul de redactare a articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază care să se opună unei interpretări a expresiei „nu este posibil” conformă cu articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC. Mai mult, simplul fapt că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază nu furnizează precizări în privința expresiei „nu este posibil” nu permite să se concluzioneze, așa cum invocă Consiliul, că dispoziția menționată prevede astfel o excepție cu o aplicabilitate mai largă decât cea prevăzută în dispozițiile din Acordul antidumping al OMC.

- 228 *Secundo*, trebuie amintit că reiese în mod clar din modul de redactare a articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază că determinarea unei marje de dumping și impunerea unei taxe antidumping la nivel național este o excepție de la regula generală. O interpretare „mai generală” a expresiei „nu este posibil”, astfel cum este propusă de Consiliu i-ar acorda acestuia o marjă de apreciere extrem de largă cu privire la posibilitățile de a renunța la instituirea de taxe antidumping individuale. O asemenea interpretare ar fi contrară obiectivului legiuitorului de a pune în aplicare recomandările și hotărârile OSL în cauza „elemente de fixare” într-un mod care să respecte obligațiile care îi revin în cadrul OMC (a se vedea punctul 179 de mai sus).
- 229 Astfel, din considerentele Regulamentului nr. 765/2012 reiese că legiuitorul Uniunii a dorit să pună în aplicare în mod integral decizia Organului de apel al OMC în cauza menționată. Mai exact, prin articolul 1 din Regulamentul nr. 765/2012, legiuitorul Uniunii a suprimat, în primul paragraf al articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, referirea la articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul menționat, precum și al doilea paragraf, care preciza condițiile în care producătorii-exportatorii individuali din țări care nu au economie de piață puteau demonstra că îndeplineau condițiile care le permiteau să beneficieze de un tratament individual. Mai mult, din considerentul (2) al Regulamentului nr. 765/2012 reiese că legiuitorul Uniunii a adăugat un nou al doilea paragraf la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază în scopul de a include precizările aduse de Organul de apel al OMC cu privire la împrejurările în care autoritățile puteau determina o marjă de dumping și o taxă de dumping unice pentru mai mulți exportatori care constituie o entitate unică.
- 230 De altfel, după cum s-a constatat la punctul 182 de mai sus, modificările aduse articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază nu privesc, în esență, partea care este pertinentă în speță și potrivit căreia regulamentul care impune taxa determină valoarea taxei impuse fiecărui furnizor sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, țara furnizoare în cauză.
- 231 Reiese că Consiliul apreciază în mod eronat că modul de redactare a articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, precum și a articolelor 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC, în măsura în care sunt pertinente în speță, sunt în mod substanțial diferite. Prin urmare, trebuie respins argumentul Consiliului potrivit căruia expresia „nu este posibil”, menționată la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, ar avea o aplicabilitate generală.
- 232 Din ceea ce precedă rezultă că expresia „nu este posibil”, menționată la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, trebuie interpretată conform expresiei analoge utilizate în articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC. Așadar, atunci când autoritatea recurge la eșantionare, expresia „nu este posibil”, utilizată la articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, admite în principiu două excepții de la determinarea de marje de dumping individuale, precum și de la instituirea de taxe antidumping individuale pentru operatorii care au cooperat la anchetă, și anume, *primo*, cazul producătorilor sau al exportatorilor neincluși în eșantion, cu excepția celor pentru care articolul 17 alineatul (3) din regulamentul de bază prevede o marjă de dumping individuală, și, *secundo*, cazul operatorilor care constituie o entitate unică. Cu alte cuvinte, în măsura în care instituțiile au recurs la eșantionare, precum în speță, în principiu, o excepție de la determinarea de marje de dumping individuale și de la instituirea de taxe antidumping individuale nu este posibilă decât pentru întreprinderile care nu fac parte dintr-un eșantion și care nu au altfel dreptul să aibă propria lor taxă antidumping individuală. Mai precis, articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază nu permite nicio excepție de la obligația de a institui o taxă antidumping individuală unui producător inclus în eșantion care a cooperat la anchetă atunci când instituțiile consideră că nu sunt în măsură să stabilească pentru acesta un preț de export individual.
- 233 Prin urmare, din articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază reiese că, atunci când producători și/sau exportatori fac parte dintr-un eșantion, instituțiile sunt obligate să precizeze taxele antidumping datorate de fiecare furnizor.

- 234 În al treilea rând, în lumina acestor considerații trebuie să se examineze dacă Consiliul putea în mod întemeiat să recurgă în speță la o excepție de la obligația de a determina o marjă de dumping individuală pentru fiecare exportator cunoscut sau producător în cauză, care ar putea justifica instituirea unei taxe antidumping la nivel național.
- 235 Din considerentele (6)-(10) ale regulamentului atacat reiese că, din cauza numărului mare de producători-exportatori în Statele Unite, Comisia a decis să recurgă la o eșantionare în conformitate cu articolul 17 din regulamentul de bază.
- 236 Potrivit considerentului (64) al regulamentului atacat, marja de dumping a fost stabilită la nivel național pentru Statele Unite. În consecință, regulamentul atacat impune o taxă antidumping la nivel național la un nivel de 62,30 euro pe tonă netă, aplicabilă proporțional cu conținutul total, în greutate, de bioetanol.
- 237 În considerentul (63) al regulamentului atacat, Consiliul justifică determinarea unei marje de dumping la nivel național în speță considerând că structura industriei bioetanolului și modul în care produsul în cauză a fost fabricat și vândut pe piața SUA și exportat în Uniune au făcut imposibilă stabilirea unor marje individuale de dumping pentru producătorii americani. Potrivit acestuia, producătorii incluși în eșantionul american nu exportau produsul în cauză în Uniune, iar comercianții/producătorii de amestecuri vizați de anchetă obțineau bioetanol de la diverși producători, îl amestecau și îl vindeau în special la export în Uniune. Prin urmare, Consiliul apreciază că nu era posibil să se identifice toate achizițiile în mod individual și să se compare valorile normale cu prețurile de export relevante, după cum nu este posibil să se identifice nici producătorul în momentul exportului în Uniune.
- 238 În esență, Consiliul consideră, așadar, că nu putea să determine, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, marje de dumping individuale întrucât nu au putut fi stabilite cu exactitate un preț de export și o marjă de dumping pentru cei patru producători americani incluși în eșantion, dat fiind că aceștia nu realizaseră exporturi în Uniune ale produsului respectiv în perioada de anchetă, că nu era deci în măsură să asigure trasabilitatea produselor lor atunci când sunt exportate în Uniune și că aceștia nu au în general nicio idee despre calendarul exporturilor și despre prețul plătit sau care trebuia plătit de importatorii din Uniune [a se vedea considerentul (76) al regulamentului atacat].
- 239 În această privință, pe de o parte, trebuie să se sublinieze că Consiliul justifică, prin urmare, aplicarea excepției de la regula care constă în determinarea marjelor de dumping individuale și în instituirea taxelor antidumping individuale pe alte motive decât excepția referitoare la producători sau la exportatori neincluși în eșantion atunci când autoritatea a recurs la eșantionare sau decât cea privind operatorii care constituie o entitate unică (a se vedea punctele 225 și 232 de mai sus).
- 240 Pe de altă parte, este important să se constate că Consiliul nu invocă faptul că excepția pe care a aplicat-o s-ar fi întemeiat pe o altă excepție care rezultă din acordurile vizate, la care se face referire la punctele 218 și 220 de mai sus.
- 241 Prin urmare, Consiliul a concluzionat în mod eronat că instituirea de taxe antidumping individuale pentru membrii eșantionului de exportatori americani „nu [era posibilă]” în sensul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 242 Astfel, în ceea ce privește posibilitatea de a calcula marje de dumping individuale, s-a explicat la punctele 202-211 de mai sus că, dacă instituțiile întâmpină dificultăți în a determina valoarea normală și prețul de export pentru anumiți producători sau exportatori, articolul 2 alineatele (3) și (9) din regulamentul de bază definește regulile care permit reconstituirea acestor valori.
- 243 În plus, în ceea ce privește considerațiile potrivit cărora nu era posibil să se asigure trasabilitatea produselor producătorilor incluși în eșantion atunci când erau exportate în Uniune și potrivit cărora producătorii incluși în eșantion nu aveau în general nicio idee despre calendarul exporturilor și despre

prețul plătit sau care trebuia plătit de importatorii din Uniune, este suficient să se constate că Comisia ar fi putut, în temeiul marjei sale largi de apreciere, să îi excludă pe cei patru producători americani incluși în eșantion din eșantionul producătorilor și exportatorilor pentru motivul că nu erau furnizori implicați în exportul bioetanolului în Uniune, dat fiind că, potrivit Comisiei și Consiliului, aceștia nu erau identificabili la momentul exportului bioetanolului în Uniune. Or, Comisia i-a menținut în eșantionul respectiv pe tot parcursul anchetei.

- 244 Prin urmare, faptul că instituțiile considerau că, în ceea ce îi privește pe producătorii incluși în eșantion, au dificultăți pentru identificarea tuturor vânzărilor în mod individual sau pentru compararea valorilor normale cu prețurile de export relevante nu permitea să se considere că, în speță, instituirea taxelor antidumping individuale pentru membrii eșantionului exportatorilor americani „nu [era posibilă]” în sensul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază.
- 245 Trebuie să se concluzioneze că regulamentul atacat încalcă articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază pentru motivul că instituie o taxă antidumping la nivel național în ceea ce îi privește cei patru producători americani incluși în eșantion.
- 246 Din ceea ce precedă rezultă că al doilea aspect al primului motiv trebuie primit și, prin urmare, primul motiv în ansamblu, fără a fi necesar să se examineze celelalte aspecte ale motivului menționat și nici argumentele înaintate în cadrul celui de al doilea aspect și prin care reclamantele invocă, la modul general, încălcări ale principiilor securității juridice și încrederii legitime, precum și ale obligației de motivare.

Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 alineatul (7), a articolului 19 alineatele (1) și (2), a articolului 20 alineatele (2), (4) și (5) din regulamentul de bază, precum și a dreptului la apărare, a principiilor nediscriminării și buneii administrări și pe lipsa unei motivări suficiente

- 247 În măsura în care prezenta acțiune este admisibilă pentru motivul că a fost introdusă de reclamante cu titlu individual, trebuie să se examineze și temeinicia celui de al zecelea motiv.
- 248 În cadrul celui de al zecelea motiv, reclamantele invocă, în esență, că instituțiile ar fi săvârșit mai multe neregularități procedurale din care au rezultat încălcări ale drepturilor procedurale.
- 249 Al zecelea motiv cuprinde patru aspecte, întemeiate, primul, pe încălcarea articolului 20 alineatele (2) și (4) din regulamentul de bază și pe o motivare insuficientă, al doilea, pe încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, al treilea, pe încălcarea articolului 6 alineatul (7) și a articolului 19 alineatele (1) și (2) din același regulament, precum și a dreptului la apărare și, respectiv, al patrulea, pe încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul menționat, precum și a dreptului la apărare.

Observații introductive

- 250 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că respectarea dreptului la apărare în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și care poate să conducă la un act cauzator de prejudiciu constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii care trebuie să fie garantat chiar în lipsa oricărei reglementări privind procedura. Acest principiu impune ca destinatarii unor decizii care le afectează în mod semnificativ interesele să aibă posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util punctul de vedere (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, C-141/08 P, Rep., EU:C:2009:598, punctul 83 și jurisprudența citată).
- 251 În această privință, trebuie subliniat că respectarea dreptului la apărare are o importanță fundamentală în proceduri precum cea din speță (a se vedea Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, punctul 250 de mai sus, EU:C:2009:598, punctul 93 și jurisprudența citată).

252 Încălcarea dreptului la apărare are loc atunci când există o posibilitate ca, din cauza unei neregularități săvârșite de Comisie, procedura administrativă inițiată de aceasta să fi putut avea un rezultat diferit. Un reclamant dovedește că o astfel de încălcare a avut loc atunci când demonstrează corespunzător cerințelor legale nu că decizia atacată ar fi avut un conținut diferit, ci că și-ar fi putut asigura mai bine apărarea în lipsa unei neregularități, de exemplu deoarece ar fi putut utiliza în apărarea sa documente la care i s-a refuzat accesul în cursul procedurii administrative (a se vedea în acest sens Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, punctul 250 de mai sus, EU:C:2009:598, punctul 94 și jurisprudența citată).

253 În plus, în condițiile în care un regulament care instituie taxe antidumping definitive intră în cadrul sistematic al unui ansamblu de măsuri, nu se poate impune ca în motivarea acestuia să se specifice diferitele elemente de fapt și de drept, uneori foarte numeroase și complexe, ce constituie obiectul regulamentului și nici ca instituțiile să ia poziție în ceea ce privește toate argumentele invocate de părțile interesate. Dimpotrivă, este suficient ca autorul actului să expună faptele și considerațiile juridice care au o importanță esențială în economia regulamentului contestat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2010, Whirlpool Europe/Consiliul, T-314/06, Rep., EU:T:2010:390, punctul 114).

254 Este necesar să se sublinieze însă că, potrivit articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, o cerere trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Potrivit unei jurisprudențe constante, aceste elemente trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără alte informații. Pentru a garanta securitatea juridică și o bună administrare a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta este întemeiată să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar într-un mod coerent și comprehensibil, chiar din textul cererii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 11 ianuarie 2013, Charron Inox și Almet/Comisia și Consiliul, T-445/11 și T-88/12, EU:T:2013:4, punctul 57).

255 Argumentele invocate de reclamante în cadrul celor patru aspecte ale celui de al zecelea motiv trebuie analizate în lumina acestor considerații.

Cu privire la primul aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe natura incompletă a documentului de informare definitiv și pe încălcarea articolului 20 alineatele (2) și (4) din regulamentul de bază, precum și pe erori de motivare în regulamentul atacat

256 Reclamantele invocă faptul că documentul de informare definitiv nu conținea informații suficiente privind diverse elemente referitoare la calculul marjei de dumping și al prejudiciului, la anumite ajustări, la industria din Uniune și la modificarea perioadei de valabilitate a măsurilor impuse la cinci ani. Potrivit reclamantelor, din cele de mai sus rezultă o încălcare a articolului 20 alineatele (2)-(4) din regulamentul de bază, iar regulamentul atacat nu ar fi, așadar, corect motivat. În această privință, reclamantele invocă șapte critici distincte.

257 Consiliul contestă aceste argumente.

258 De la bun început trebuie să se observe că, potrivit titlului celui de al zecelea motiv din cererea introductivă, reclamantele invocă „numeroase încălcări ale dreptului la apărare al reclamantelor și al membrilor lor”. Or, în ceea ce privește primul aspect al prezentului motiv, trebuie să se constate că din cuprinsul punctului 152 al cererii introductive reiese că aceasta privește „documentul de informare definitiv pe care [reclamantele] l-au primit”. În plus, reclamantele nu constată deloc în cererea introductivă că prezentul aspect ar privi comunicarea documentului de informare definitiv unei alte părți la procedura administrativă. Reiese că prezentul aspect trebuie interpretat ca privind pretinse încălcări ale drepturilor procedurale ale reclamantelor în calitate de părți interesate în procedura antidumping.

- 259 Trebuie să se constate că articolul 20 alineatul (2) din regulamentul de bază prevede printre altele că reclamantii, importatorii și exportatorii, precum și asociațiile lor reprezentative și reprezentanții țării exportatoare pot cere o informare finală cu privire la faptele și la considerațiile esențiale pe baza cărora se intenționează să se recomande instituirea de măsuri definitive. Potrivit articolului 20 alineatul (4) din același regulament, informarea finală trebuie făcută în scris și, ținând seama de necesitatea de a proteja confidențialitatea informațiilor, ea trebuie transmisă cât mai repede posibil, în mod normal, în termen de cel mult o lună înaintea deciziei definitive sau de transmiterea de către Comisie a unei propuneri de decizie definitivă. Acesta prevede de asemenea că, în cazul în care Comisia nu este în măsură să comunice în acest termen anumite fapte sau considerații, comunicarea trebuie făcută cât mai repede posibil.
- 260 Prin intermediul primei critici, reclamantele susțin că documentul de informare definitiv nu a furnizat nicio informație cu privire la calculul marjei de dumping și la prejudiciul la nivel național, în afara câtorva declarații generale. Această lipsă ar fi pus reclamantele „și pe membrii lor” în imposibilitatea de a furniza vreo observație privind lipsa unor erori administrative în calcule, lipsa unor erori metodologice în metodologia aplicată, aspectul dacă prețurile de vânzare naționale fuseseră aduse la nivelul franco fabrică și aspectul dacă fuseseră efectuate ajustările necesare.
- 261 În primul rând, trebuie să se constate, în ceea ce privește marja prejudiciului, că prima critică este contrazisă de a doua critică (a se vedea punctele 268-270 de mai jos), potrivit căreia Comisia ar fi furnizat „o notă explicativă și tabele Excel pentru a susține calculul marjei de prejudiciu”. Prin urmare, trebuie să se înlăture prima critică în măsura în care privește informații referitoare la marja prejudiciului.
- 262 În al doilea rând, în ceea ce privește marja de dumping, trebuie să se observe că, pe de o parte, reclamantele nu identifică în înscrisurile lor cele „câteva declarații generale” referitoare la calculul marjei de dumping în documentul de informare definitiv la care acestea se referă. Pe de altă parte, reclamantele nu explică pentru ce motive consideră că aceste declarații sunt neadecvate și nu identifică informațiile de care, în opinia lor, ar fi avut nevoie. În lipsa unor astfel de precizări, se impune, conform jurisprudenței citate la punctul 252 de mai sus, precum și în temeiul celei citate la punctul 254 de mai sus, să se respingă ca fiind inadmisibilă prima critică.
- 263 În orice ipoteză, în privința marjei de dumping trebuie amintit că, potrivit considerațiilor privind dumpingul care figurează la punctele 60-74 din documentul de informare definitiv, care corespund, în esență, considerențelor (60)-(62), (64)-(68), (72), (74) și (75), precum și unor părți din considerențele (70), (73) și (76) ale regulamentului atacat, aceasta a fost determinată în speță pornind de la date furnizate de comercianți/producători de amestecuri neafiliați, și anume prețurile lor de vânzare interne pentru valoarea normală și prețurile lor pentru clienți în Uniune pentru prețul de export. Prin urmare, aceste informații constituie în general, după cum subliniază în mod întemeiat Consiliul, date confidențiale ale comercianților/producătorilor de amestecuri care puteau, în lipsa unor împrejurări speciale, să nu fie comunicate părților interesate precum reclamantele, care reprezentau interesele furnizorilor lor.
- 264 De asemenea, trebuie să se sublinieze că reclamantele nu dovedesc cum și-ar fi putut asigura mai bine apărarea în lipsa acestei neregularități, în sensul jurisprudenței citate la punctul 252 de mai sus. Astfel, acestea nu înaintează niciun argument cu privire la o eroare de fapt sau de drept săvârșită de instituții, ci se limitează să constate imposibilitatea lor de a furniza observații cu privire la situații ipotetice, precum cele referitoare la lipsa unor erori administrative în calcule și a unor erori metodologice în metodologia aplicată și la aspectul dacă ajustările necesare fuseseră efectuate. În plus, se impune să se constate că reclamantele nu explică deloc în ce mod ar fi fost în măsură să furnizeze observații pertinente cu privire la informațiile neconfidențiale referitoare la prețurile comercianților/producătorilor de amestecuri în cauză și nu explică nici ajustările care, în opinia lor, ar fi putut fi necesare.

- 265 În ceea ce privește pretinsa imposibilitate de a furniza observații „cu privire la aspectul dacă prețurile de vânzare naționale fuseseră aduse la nivelul franco fabrică”, reclamantele nu precizează calculul la care se referă. Acest argument nu este, în consecință, invocat într-un mod coerent și comprehensibil în sensul jurisprudenței expuse la punctul 254 de mai sus și trebuie respins ca fiind inadmisibil. În orice ipoteză, trebuie să se constate că din cuprinsul punctului 94 al documentului de informare definitiv și din considerentul (97) al regulamentului atacat reiese că prețurile de vânzare medii ponderate pe tip de produs facturat de producătorii Uniunii incluși în eșantion către clienți independenți pe piața Uniunii au fost într-adevăr ajustate la nivelul franco fabrică.
- 266 În al treilea rând, în măsura în care reclamantele afirmă că „membrii lor” au fost împiedicați să furnizeze anumite observații, este suficient să se observe că reclamantele nu explică în înscrisurile lor care sunt acei membri care erau vizați de argumentul lor. Prin urmare, nu reiese în mod comprehensibil, în sensul jurisprudenței expuse la punctul 254 de mai sus, din înscrisurile reclamantelor care sunt membrii la care acestea se referă și trebuie deci să se respingă ca fiind inadmisibilă prima critică în măsura în care privește o încălcare a drepturilor procedurale ale membrilor reclamantelor în cadrul procedurii antidumping.
- 267 Rezultă că prima critică trebuie respinsă în întregime.
- 268 Prin intermediul celei de a doua critici, reclamantele invocă faptul că, în ceea ce îi privește pe cei doi comercianți/producători de amestecuri care au cooperat la anchetă, Comisia nu a furnizat nici o notă explicativă cu privire la metoda utilizată pentru a calcula marja de dumping, nici o versiune electronică a tabelelor „Excel” care susțin calculul marjei de dumping, ceea ce „făcea ca înțelegerea rezultatului final să fie și mai dificilă”.
- 269 Trebuie să se menționeze că reclamantele nu explică în ce măsură, în lipsa neregularității pretinse, procedura antidumping ar fi putut conduce la un rezultat diferit, contrar față de ceea ce impune jurisprudența citată la punctul 252 de mai sus.
- 270 În orice caz și în orice ipoteză, în primul rând, trebuie să se arate că Consiliul răspunde că cei doi comercianți/producători de amestecuri care au cooperat la anchetă au primit într-adevăr calculul marjei de dumping, precum și un document de informare suplimentar, în urma observațiilor lor cu privire la documentul de informare definitiv. Consiliul susține în continuare că nu putea depune aceste documente la dosarul neconfidențial din cauza faptului că ele conțineau informații care nu puteau fi comunicate reclamantelor din motive de confidențialitate. Reclamantele nu contestă acest argument. În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa lipsă a unei explicații cu privire la metoda utilizată pentru a calcula marja de dumping, reclamantele nu indică de ce consideră că explicațiile date la punctele 72 și 73 din documentul de informare definitiv, astfel cum sunt redată în considerentele (74) și (75) ale regulamentului atacat, nu sunt adecvate. În al treilea rând, în ceea ce privește lipsa tabelelor în format „Excel”, trebuie să se constate că instituțiile nu sunt deloc obligate să furnizeze părților interesate o „versiune electronică a tabelelor Excel care să susțină calculul marjei de dumping”.
- 271 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.
- 272 Prin intermediul celei de a treia critici, reclamantele afirmă că Comisia nu a examinat în documentul de informare definitiv argumentele înaintate de reclamante și de membrii lor în observațiile lor cu privire la documentul de informare provizoriu, în special „cu privire la motivele specifice în temeiul cărora aceasta a concluzionat că societățile din eșantion nu aveau un preț de export, în pofida probelor furnizate de mai mulți dintre membrii reclamantelor”.
- 273 În primul rând, în ceea ce privește argumentele reclamantelor din observațiile lor date ca răspuns la documentul de informare provizoriu privind lipsa unui preț de export al societăților din eșantion, pe de o parte, trebuie să se sublinieze că informarea finală, în sensul articolului 20 alineatul (2) din

regulamentul de bază, privește faptele și considerațiile esențiale în temeiul cărora se intenționează recomandarea instituirii de măsuri definitive. Prin urmare, din această dispoziție nu reiese nicio obligație a Comisiei de a examina în documentul de informare definitiv argumentele înaintate de o parte interesată în observațiile sale cu privire la documentul de informare provizoriu, dacă aceasta nu consideră că aceste argumente privesc faptele și considerațiile esențiale în temeiul cărora se intenționează recomandarea instituirii de măsuri definitive.

274 Pe de altă parte, în speță este important să se sublinieze că Comisia a arătat, la punctele 62 și 68 din documentul de informare definitiv, care corespund în esență considerentelor (63) și (69) ale regulamentului atacat, că producătorii americani incluși în eșantion nu exportaseră produsul respectiv în Uniune, că nu era posibil să se identifice toate achizițiile în mod individual și să se compare valorile normale cu prețurile de export relevante, că nu era posibil să se identifice producătorul în momentul exportului în Uniune și că acești producători nu aveau cunoștință de nivelul prețului de export în Uniune. În acest temei, ea a respins argumentul anumitor producători americani potrivit căruia prețul de vânzare practicat de producătorii din Statele Unite în privința comerțanților/producătorilor de amestecuri neafiliați din țara lor ar putea servi drept preț de export. Reclamantele nu explică de ce aceste constatări ar fi neadecvate.

275 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentele potrivit cărora Comisia a omis să examineze în documentul de informare definitiv argumentele înaintate de reclamante și de membrii lor în observațiile lor cu privire la documentul de informare provizoriu și potrivit căruia nu a luat în considerare „probele furnizate de mai mulți membri ai reclamantelor”, trebuie să se constate că acestea nu identifică ce argumente nu ar fi fost examinate de Comisie în documentul de informare definitiv, care sunt, dintre membrii acestora, cei de către care aceste argumente ar fi fost furnizate sau ce probe nu ar fi fost luate în considerare de Comisie. Aceste argumente nu îndeplinesc, așadar, condițiile prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, care impune ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care este întemeiată o acțiune să reiasă în mod coerent și comprehensibil chiar din textul cererii introductive (a se vedea punctul 254 de mai sus) și trebuie, în consecință, să fie respinse ca fiind inadmisibile.

276 În consecință, a treia critică trebuie respinsă în totalitate.

277 Prin intermediul celei de a patra critici, reclamantele invocă faptul că documentul de informare definitiv nu a furnizat nicio explicație cu privire la absența unei ajustări a volumului importurilor americane în funcție de procentul combustibilului, în timp ce această ajustare fusese efectuată pentru importurile care provin din toate celelalte țări.

278 În această privință se impune să se sublinieze că reclamantele nu explică în cadrul prezentei critici cum, în lipsa neregularității pretinse, procedura antidumping ar fi putut conduce la un rezultat diferit, în mod contrar față de ceea ce impune jurisprudența citată la punctul 252 de mai sus. În orice caz, din al treilea motiv reiese că explicația dată în documentul de informare definitiv în această privință a permis reclamantelor să conteste lipsa unei ajustări analoge în cazul importurilor provenite din Statele Unite. În consecință, rezultă că și a patra critică trebuie respinsă ca nefondată.

279 Prin intermediul celei de a cincea critici, reclamantele susțin că documentul de informare definitiv nu a furnizat niciun detaliu cu privire la motivul pentru care excluderea „de la început” a producătorilor de amestecuri E85 și de amestecuri similare din industria Uniunii nu avusese niciun impact asupra determinării prejudiciului important. Niciun element din dosar nu ar susține în această privință constatarea Comisiei din răspunsul său la observațiile reclamantelor cu privire la documentul de informare definitiv potrivit căreia producția unor astfel de amestecuri „[era] foarte limitată”.

- 280 În această privință, Consiliul explică în memoriul în apărare că aceste afirmații sunt eronate întrucât Comisia nu a exclus amestecurile E85 „de la început”. Potrivit informațiilor disponibile, nu ar fi existat decât câțiva producători de amestecuri E85 în Uniune, a căror producție părea să fie foarte limitată, chestionarele neconfidențiale a doi producători din Uniune indicând că aceștia produceau E85 în cantități reduse, iar aceste mici cantități constatate ar fi fost, așadar, utilizate în calcule.
- 281 Pe de o parte, trebuie să se constate că reclamantele nu susțin expresia „amestecuri similare”. În consecință, argumentul privind „amestecurile similare” menționate nu este invocat într-un mod coerent și comprehensibil în sensul jurisprudenței expuse la punctul 254 de mai sus și trebuie respins ca fiind inadmisibil.
- 282 Pe de altă parte, reclamantele nu contestă veridicitatea elementelor enumerate de Consiliu în memoriul în apărare. Prin urmare, trebuie să se sublinieze că din explicațiile Consiliului reiese că amestecurile E85 nu au fost excluse „de la început[ul]” anchetei și că existau elemente în dosarul administrativ care susțineau faptul că producția de amestecuri în cauză în Uniune era „foarte limitată”. Prin urmare, a cincea critică trebuie respinsă în rest ca nefondată.
- 283 Prin intermediul celei de a șasea critici, reclamantele invocă faptul că, în pofida cererii lor adresate consilierului-auditor în cadrul ședinței în fața Comisiei, Consiliul nu a furnizat datele referitoare la costul materiilor prime ale producătorilor din industria Uniunii. Faptul de a dispune de aceste date le-ar fi permis să demonstreze „cu mai multă certitudine” că prejudiciul important pretins era cauzat de creșterea costurilor materiilor prime din industria Uniunii.
- 284 În această privință, mai întâi, trebuie să se constate că reclamantele au solicitat în cadrul ședinței din 11 septembrie 2012 să fie informate cu privire la „datele privind tendințele costurilor de producție și ale materiilor prime”. Potrivit procesului-verbal al acestei ședințe, consilierul-auditor a invitat echipa de anchetă a Comisiei să furnizeze explicații în scris la 18 septembrie 2012 cel mai târziu. Pe de o parte, este important de subliniat că reclamantele nu afirmă deloc în înscrisurile lor că nu a existat o urmare adecvată a acestei cereri din partea consilierului-auditor. Pe de altă parte, reclamantele nu demonstrează nici că ar fi reiterat cererea lor în cadrul informării finale în temeiul articolului 20 alineatul (2) din regulamentul de bază.
- 285 În continuare, trebuie să se constate că reclamantele nu au furnizat niciun element care să indice că ar fi solicitat Consiliului să le furnizeze datele în cauză.
- 286 În sfârșit, Consiliul explică faptul că informațiile potrivit cărora cea mai mare parte a producătorilor din industria Uniunii acopereau riscul de fluctuație a prețurilor materiilor prime au un caracter confidențial și că nu era posibilă, așadar, depunerea acestora la dosarul neconfidențial, ceea ce reclamantele nu contestă.
- 287 Rezultă că reclamantele nu au demonstrat că instituțiile nu au dat curs în mod satisfăcător, în cadrul obligațiilor care decurg din articolul 20 alineatele (2) și (4) din regulamentul de bază, cererilor lor de acces la informațiile suplimentare privind costurile materiilor prime ale industriei din Uniune. Prin urmare, argumentul care susține cea de a șasea critică nu poate fi primit.
- 288 Prin intermediul celei de a șaptea critici, reclamantele susțin că documentul de informare suplimentar, în care Comisia a propus modificarea perioadei de valabilitate a măsurii antidumping definitive propuse de la trei la cinci ani, nu era suficient motivat, întrucât „a respins numai două dintre cele trei motive în temeiul cărora Consiliul propusese inițial o valabilitate de trei ani” și nu ar fi „examinat al treilea motiv”.
- 289 Trebuie să se constate, astfel cum Consiliul susține în mod întemeiat, fără a fi contrazis de reclamante în această privință, că, în temeiul articolului 11 alineatul (2) din regulamentul de bază, perioada de valabilitate normală a măsurilor antidumping este de cinci ani. Astfel, documentul de informare

suplimentar prevedea, așadar, o revenire la perioada normală. În această privință trebuie să se constate că obligația de motivare în cadrul măsurilor antidumping nu impune instituțiilor să explice din ce cauză o poziție avută în vedere într-un anumit stadiu al procedurii administrative era eventual neîntemeiată (a se vedea în acest sens Hotărârea Whirlpool Europe/Consiliul, punctul 253 de mai sus, EU:T:2010:390, punctul 116).

290 În plus, reclamantele nu expun care ar fi impactul lipsei unei examinări în documentul de informare definitiv a „celui de al treilea motiv” invocat inițial de Comisie pentru a justifica o perioadă de valabilitate de numai trei ani.

291 În consecință, a șaptea critică trebuie respinsă ca nefondată.

292 Dat fiind că cele șapte critici invocate de reclamante nu pot fi primite, trebuie de asemenea să se respingă argumentul reclamantelor potrivit căruia regulamentul atacat nu este „corect motivat” întrucât documentul de informare definitiv era incomplet. În consecință, primul aspect al celui de al zecelea motiv trebuie să fie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe faptul că documentul de informare suplimentar a fost comunicat în primul rând statelor membre și autorului plângerii și ulterior reclamantelor, cu încălcarea principiilor bunei administrări și nediscriminării, a dreptului la apărare, precum și a articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază

293 Reclamantele susțin, în esență, că Comisia a supus propunerea de modificare a perioadei de valabilitate a măsurilor de la trei la cinci ani reprezentanților statelor membre în cadrul comitetului consultativ și autorului plângerii înainte ca această informație să le fie comunicată, cu încălcarea principiilor nediscriminării și bunei administrări, precum și a dreptului la apărare al reclamantelor și al „membrilor lor”. În plus, faptul că comitetul consultativ ar fi aprobat modificarea perioadei de valabilitate a măsurilor în cadrul unei reuniuni care a avut loc cu două zile înainte ca documentul de informare definitiv să fie comunicat părților interesate, deci înainte de observațiile reclamantelor, ar încălca obligația de a lua în considerare observațiile referitoare la documentul de informare definitiv, prevăzută la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază.

294 Consiliul contestă argumentele reclamantelor.

295 Trebuie amintit că, potrivit articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, „[o]bservațiile făcute după informarea finală nu pot fi luate în considerare decât în cazul în care sunt primite într-un termen pe care Comisia îl stabilește în fiecare caz, ținând seama în mod corespunzător de urgența cazului, dar care nu poate fi mai mic de zece zile”.

296 În primul rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului la apărare, este suficient să se constate că reclamantele nu explică cum ele însele sau membrii lor ar fi putut să își asigure mai bine apărarea în lipsa prezumatei neregularități. Prin urmare, trebuie respins acest argument având în vedere jurisprudența citată la punctul 252 de mai sus.

297 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia autorul plângerii a fost informat cu privire la modificarea perioadei de valabilitate a măsurilor înainte ca această informație să fi fost comunicată celorlalte părți interesate, reclamantele invocă un comunicat de presă publicat pe pagina de internet a ePure la 20 decembrie 2012, în care aceasta din urmă ar fi anunțat că Uniunea avansase în privința impunerii de măsuri antidumping în speță pentru o perioadă de cinci ani, întrucât o astfel de „decizie” ar fi fost „aprobată” de majoritatea statelor membre.

- 298 Consiliul contestă această afirmație și susține în memoriul în apărare că Comisia a informat toate părțile interesate, inclusiv autorul plângerii, cu privire la propunerea de modificare a perioadei de valabilitate a măsurilor în același timp, și anume la 21 decembrie 2012. Acesta adaugă că nu este obligat să explice sau să apere conținutul unui comunicat de presă publicat de un terț.
- 299 În această privință, trebuie să se sublinieze că respectivul comunicat de presă nu este decât un indiciu care nu dovedește că Consiliul sau Comisia l-ar fi informat în realitate pe autorul plângerii înaintea lor cu privire la modificarea duratei măsurilor și că reclamantele nu au adus niciun alt element în susținerea afirmației lor. În consecință, trebuie respins acest argument pentru motivul că reclamantele nu au făcut dovada lui.
- 300 În al treilea rând, trebuie examinat argumentul potrivit căruia propunerea de modificare a perioadei de valabilitate a măsurilor ar fi fost comunicată în prealabil reprezentanților statelor membre în cadrul comitetului consultativ.
- 301 Potrivit reclamantelor, comunicatul ePure din 20 decembrie 2012 se referă la votul în cadrul comitetului consultativ cu ocazia unei reuniuni care a avut loc la 19 decembrie 2012 și ar demonstra că Comisia ar fi supus propunerea de modificare a perioadei de valabilitate a măsurilor de la trei la cinci ani reprezentanților statelor membre în cadrul comitetului consultativ și autorului plângerii înainte ca această informație să le fie comunicată. Or, Consiliul contestă acest argument și afirmă în memoriul în apărare că Comisia a informat statele membre, precum și părțile interesate cu privire la propunerea de modificare a perioadei de valabilitate a măsurilor în același timp, și anume la 21 decembrie 2012.
- 302 În ceea ce privește, *primo*, pretinsa încălcare a principiului nediscriminării de către instituțiile Uniunii, trebuie să se sublinieze că aceasta presupune ca instituțiile să fi tratat în mod diferit situații comparabile, determinând un dezavantaj pentru anumiți operatori în raport cu alții, fără ca această diferență de tratament să fie justificată de existența unor diferențe obiective de o anumită importanță (Hotărârea din 23 octombrie 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures și Zhejiang Yankon/Consiliul, T-255/01, Rec., EU:T:2003:282, punctul 60).
- 303 În această privință, este suficient să se sublinieze că reprezentanții statelor membre în cadrul comitetului consultativ nu sunt, spre deosebire de reclamante, părți interesate la procedura de dumping. Rezultă că reclamantele și statele membre nu se aflau în situații comparabile în sensul jurisprudenței. Prin urmare, comunicarea de informații către statele membre nu este reglementată de articolul 20 din regulamentul de bază, ci se efectuează în temeiul articolului 15 alineatul (2) din acesta, în versiunea sa originală, care este aplicabilă în speță, potrivit căruia Comisia comunică statelor membre, înainte de reuniunea comitetului consultativ, „toate informațiile utile”.
- 304 În ceea ce privește, *secundo*, pretinsa încălcare a principiului bunei administrări, trebuie amintit că Comisia și Consiliul sunt obligate să respecte drepturile fundamentale ale Uniunii în cursul procedurii administrative, printre care figurează dreptul la o bună administrare, consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care regroupează o serie de drepturi specifice. Or, principiul bunei administrări nu conferă, prin el însuși, drepturi particularilor, cu excepția situației în care constituie expresia unor drepturi specifice în sensul articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale (Hotărârea din 4 octombrie 2006, Tillack/Comisia, T-193/04, Rec., EU:T:2006:292, punctul 127). Reclamantele nu invocă însă în niciun mod un astfel de drept specific.
- 305 În orice ipoteză, presupunând chiar că argumentul reclamantelor este înțeles ca susținând o încălcare a obligației de diligență, trebuie amintit că obligația menționată impune instituției competente să examineze cu atenție și cu imparțialitate toate elementele pertinente ale cazului din speță [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2014, Crown Equipment (Suzhou) și Crown Gabelstapler/Consiliul, T-643/11, Rep., (publicată în extras), EU:T:2014:1076, punctul 46 și

jurisprudența citată]. Or, întrucât în speță reclamantele nu au adus niciun element care ar putea demonstra conform cerințelor că Comisia sau Consiliul ar fi încălcat această obligație, trebuie, așadar, respins argumentul privind încălcarea principiului bunei administrări ca fiind neîntemeiat.

306 Prin urmare, trebuie respins argumentul reclamantelor referitor la o încălcare a principiilor nediscriminării și bunei administrări.

307 În al patrulea rând, trebuie de asemenea respins argumentul reclamantelor potrivit căruia articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază ar fi fost încălcat întrucât propunerea de modificare a perioadei de valabilitate a măsurilor fusese supusă comitetului consultativ și „ratificată” de acesta înainte ca observațiile părților interesate să fi fost depuse. Presupunând chiar că această dispoziție creează, după cum afirmă reclamantele, o obligație „pentru instituții” de a lua în considerare „observațiile referitoare la documentul de informare definitiv”, este suficient să se sublinieze că reclamantele nu explică în ce măsură, în lipsa pretensei neregularități, procedura antidumping ar fi putut conduce la un rezultat diferit, contrar celor impuse de jurisprudența citată la punctul 252 de mai sus. În orice caz, trebuie amintit că, potrivit articolului 9 alineatul (4) din regulamentul de bază în versiunea sa originală, care este aplicabilă în speță, comitetul consultativ, care de altfel nu este o instituție, este consultat înaintea instituirii de către Consiliu a unei taxe antidumping definitive. Desigur, articolul 15 alineatul (2) din regulamentul de bază, în versiunea sa originală, prevede că Comisia comunică înainte statelor membre „toate informațiile utile”. Or, pe de o parte, reclamantele nu invocă faptul că Consiliul nu ar fi luat în considerare cu ocazia adoptării regulamentului atacat observațiile lor depuse la 2 ianuarie 2013 cu privire la durata măsurilor. Pe de altă parte, reclamantele nu afirmă nici că observațiile lor prezentate la 2 ianuarie 2013 ar fi cuprins informații utile pe care Comisia ar fi trebuit să le comunice statelor membre, în temeiul aceluiași alineat.

308 Așadar, trebuie să se concluzioneze în sensul respingerii celui de al doilea aspect al celui de al zecelea motiv.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe accesul incomplet la dosarul neconfidențial al anchetei, cu încălcarea dreptului la apărare, a articolului 6 alineatul (7) și a articolului 19 alineatele (1) și (2) din regulamentul de bază

309 Reclamantele susțin că Comisia a refuzat să le acorde accesul la anumite informații, la anumite probe și la anumite documente, în pofida mai multor cereri formulate de ele în această privință pe parcursul anchetei. Acest lucru ar fi contrar articolului 6 alineatul (7) și articolului 19 alineatele (1) și (2) din regulamentul de bază și ar încălca dreptul lor la apărare. Reclamantele invocă cinci critici prin care afirmă că Comisia nu a acordat un acces complet la dosarul neconfidențial al anchetei.

310 Consiliul contestă argumentele reclamantelor.

311 Articolul 6 alineatul (7) din regulamentul de bază prevede următoarele:

„Reclamanții, importatorii și exportatorii, asociațiile lor reprezentative, utilizatorii și asociațiile de consumatori care s-au făcut cunoscuți în conformitate cu articolul 5 alineatul (10), precum și reprezentanții țărilor exportatoare pot, prin cerere scrisă, să ia cunoștință de toate informațiile furnizate de oricare parte implicată în anchetă, cu excepția documentelor interne întocmite de autoritățile [Uniunii] sau ale statelor sale membre, cu condiția ca aceste informații să fie pertinente pentru apărarea intereselor lor, să nu fie confidențiale în sensul articolului 19 și să fie utilizate în anchetă. Aceste părți pot răspunde acestor informații și comentariile lor trebuie luate în considerare în măsura în care ele sunt suficient de bine documentate.”

- 312 Potrivit articolului 19 alineatul (1) din regulamentul de bază, „[o]rice informație de natură confidențială (de exemplu pentru că divulgarea acesteia ar avantaja în mod semnificativ un concurent sau ar avea un efect nefavorabil semnificativ pentru persoana care a furnizat informația sau pentru cea de la care a obținut-o) sau care este furnizată cu titlu confidențial de către părțile unei anchete este, în cazul în care se oferă motive întemeiate, tratată ca atare de către autorități”.
- 313 Articolul 19 alineatul (5) din regulamentul de bază enunță următoarele:
- „Consiliul, Comisia și statele membre sau agenții acestora se abțin de la a divulga orice informație primită în aplicarea prezentului regulament pentru care persoana care a furnizat-o a cerut aplicarea tratamentului de confidențialitate, fără primirea autorizației exprese din partea acesteia. Informațiile schimbate între Comisie și statele membre, informațiile referitoare la consultările organizate în aplicarea articolului 15 sau documentele interne elaborate de autoritățile [Uniunii] sau de statele membre nu se divulgă, cu excepția cazului în care divulgarea lor este prevăzută în mod expres de prezentul regulament.”
- 314 Încălcarea dreptului de acces la dosarul anchetei nu poate determina anularea regulamentului atacat decât în cazul în care ar fi existat o posibilitate, chiar redusă, ca divulgarea documentelor în cauză să conducă procedura administrativă la un rezultat diferit, în ipoteza în care întreprinderea în cauză ar fi putut să invoce acest drept în cursul procedurii menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 februarie 2012, Consiliul și Comisia/Interpipe Niko Tube și Interpipe NTRP, C-191/09 P și C-200/09 P, Rep., EU:C:2012:78, punctul 174).
- 315 În ceea ce privește prima critică, reclamantele consideră că Comisia a refuzat să acorde accesul sau să furnizeze un rezumat neconfidențial al bazelor de date ale Eurostat (Oficiul pentru Statistică al Uniunii Europene) și al altor baze de date vamale naționale utilizate pentru a stabili volumul și valoarea diverselor importuri.
- 316 Trebuie să se constate că, prin intermediul primei critici, reclamantele nu explică în ce măsură, în lipsa pretensei neregularități, procedura antidumping ar fi putut conduce la un rezultat diferit, în mod contrar față de ceea ce impune jurisprudența citată la punctele 252 și 314 de mai sus. Așadar, prima critică trebuie respinsă ca nefondată.
- 317 Prin intermediul celei de a doua critici, reclamantele susțin că Comisia a refuzat să le comunice un document intern care cuprindea avizul direcției sale generale (DG) „Impozitare și Uniune Vamală” referitor la definiția produsului respectiv.
- 318 Pe de o parte, trebuie să se constate că, prin intermediul prezentei critici, reclamantele nu explică în ce măsură, în lipsa pretensei neregularități, procedura antidumping ar fi putut conduce la un rezultat diferit, în mod contrar față de ceea ce impune jurisprudența citată la punctele 252 și 314 de mai sus. Pe de altă parte, trebuie să se sublinieze că, potrivit articolului 19 alineatul (5) din regulamentul de bază, documentele interne nu se divulgă, cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut în mod expres de regulamentul respectiv. Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă ca fiind nefondată.
- 319 Prin intermediul celei de a treia critici, reclamantele susțin că, în ceea ce privește determinarea părții de producție de etanol obținut din sfeclă de zahăr, Comisia s-a bazat pe o scrisoare a autorului plângerii care menționa o cifră de 12 %, însă nu furniza niciun detaliu cu privire la sursa datelor utilizate și la metodologia aplicată pentru a se ajunge la această estimare. Reclamantele consideră că erau, așadar, în imposibilitatea de a demonstra Comisiei că „cifrele [lor] mai ridicate” ale producției obținute din sfeclă de zahăr erau „cifrele corecte”.

- 320 Trebuie să se sublinieze că, prin intermediul acestui argument, reclamantele nu explică în ce măsură comunicarea sursei și a metodei utilizate pentru calcul ar fi putut conduce la un rezultat diferit al procedurii antidumping, în mod contrar față de ceea ce impune jurisprudența citată la punctele 252 și 314 de mai sus.
- 321 În orice caz, Comisia explică faptul că nu avea dreptul să divulge informațiile în cauză întrucât acestea cuprindeau informații comerciale confidențiale furnizate de autorul plângerii. În această privință, pe de o parte, reclamantele nu explică de ce indicația, în partea din e-mailul în cauză pe care o citează la pagina 434 din anexa A.10 la cererea introductivă, potrivit căreia procentul de 12 % provenea de la un analist comercial nu ar fi suficientă pentru a identifica sursa datelor în cauză. Pe de altă parte, nu reiese deloc din citarea menționată că acest e-mail ar fi cuprins o descriere a metodei utilizate pentru calculul cotei de piață în cauză.
- 322 A treia critică trebuie, așadar, respinsă ca nefondată.
- 323 Prin intermediul celei a patra critici, reclamantele susțin că nu există niciun element al dosarului neconfidențial care să susțină constatarea făcută în considerentul (141) al regulamentului atacat potrivit căreia majoritatea producătorilor din industria din Uniune se asigurau împotriva riscului de fluctuație a prețurilor materiilor prime.
- 324 Pe de o parte, trebuie să se sublinieze că, prin intermediul celei de a patra critici, reclamantele nu invocă nicio încălcare a dreptului lor de acces la dosarul neconfidențial. În consecință, prezenta critică este inoperantă și trebuie respinsă.
- 325 Pe de altă parte și în orice ipoteză, Consiliul explică faptul că, în cursul verificărilor la fața locului, producătorii din Uniune au furnizat explicații detaliate privind asigurarea împotriva riscurilor și că informațiile respective au un caracter confidențial și că nu era, așadar, posibil să le depună la dosarul neconfidențial. În plus, reclamantele nu contestă afirmația Consiliului potrivit căreia practica ce constă în acoperirea riscului de fluctuație a prețurilor este curentă în sectorul respectiv și potrivit căreia ar fi ușor să fie verificată datorită unor informații accesibile publicului în rapoartele anuale ale producătorilor Uniunii. În consecință, și a patra critică trebuie respinsă ca nefondată.
- 326 Prin intermediul celei de a cincea critici, reclamantele consideră că observațiile ePure referitoare la modificarea perioadei de valabilitate a măsurilor de la trei la cinci ani nu au fost depuse la dosarul neconfidențial în timp util pentru a le permite să își pregătească observațiile cu privire la această modificare pentru 2 ianuarie 2013. Observațiile ePure nu ar fi fost depuse la dosarul neconfidențial decât la 4 februarie 2013.
- 327 În această privință, trebuie să se constate că reclamantele nu explică în ce măsură, în lipsa pretensei neregularități, procedura antidumping ar fi putut conduce la un rezultat diferit, astfel cum impune jurisprudența citată la punctele 252 și 314 de mai sus.
- 328 În orice ipoteză, Consiliul susține că, în documentul de informare suplimentar din 21 decembrie 2012, Comisia rezuma argumentele ePure privind perioada de valabilitate și explica motivele revenirii la perioada normală de cinci ani. În ceea ce privește observațiile autorului plângerii, trebuie să se observe că documentul de informare suplimentar conține, în esență, aceleași informații precum considerentul (173) al regulamentului atacat și reproducea, așadar, elementele esențiale de fapt și de drept pe care instituțiile doreau să se întemeieze în speță. În schimb, reclamantele se limitează, în memoriul în replică, să conteste afirmația Consiliului, fără să specifice care observații ale ePure nu erau rezumate în mod suficient în documentul de informare suplimentar.
- 329 În memoriul în replică, reclamantele consideră de altfel că documentul de informare suplimentar constituie pur și simplu o negare a argumentelor în favoarea perioadei de valabilitate propuse inițial de Comisie, fără nici cea mai mică explicație reală. Trebuie să se constate, în temeiul dispozițiilor

articolului 44 alineatul (1) litera (c) și al articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, că această nouă critică este tardivă, întrucât este invocată în memoriul în replică, și trebuie respinsă ca inadmisibilă (a se vedea în acest sens Ordonanța din 24 septembrie 2009, Alcon/OAPI, C-481/08 P, EU:C:2009:579, punctul 17, și Hotărârea din 30 aprilie 2015, VTZ și alții/Consiliul, T-432/12, EU:T:2015:248, punctul 158). Presupunând chiar că această nouă critică nu ar fi fost invocată tardiv, ar fi suficient să se constate că, prin aceasta, reclamantele nu invocă nicio încălcare a dreptului lor de acces la dosarul neconfidențial al anchetei. Așadar, și aceasta ar trebui respinsă ca fiind inoperantă.

330 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că reclamantele erau în măsură să își pregătească în timp util observațiile cu privire la modificarea perioadei de valabilitate a măsurilor antidumping. În consecință, a cincea critică, precum și noua critică menționată la punctul precedent trebuie să fie respinse.

331 Rezultă că al treilea aspect al celui de al zecelea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al patrulea aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe o perioadă insuficientă acordată reclamantelor pentru a prezenta observații cu privire la documentul de informare definitiv, cu încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază și a dreptului la apărare

332 Reclamantele consideră că Consiliul nu le-a acordat termenul minim legal de zece zile, prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, pentru a prezenta observații cu privire la documentul de informare definitiv. În orice caz, termenul minim legal de zece zile nu ar fi constituit, în opinia acestora, un termen suficient pentru a prezenta observații cu privire la un document de informare atât de complex precum cel comunicat în speță.

333 Consiliul contestă argumentele reclamantelor.

334 De la bun început trebuie să se observe că, potrivit titlului celui de al patrulea aspect al celui de al zecelea motiv din cererea introductivă, Consiliul nu a acordat suficient timp „reclamantelor” pentru a prezenta observații cu privire la documentul de informare definitiv. Or, în cererea introductivă, reclamantele susțin că ele „și membrii lor” nu au beneficiat de suficient timp pentru a-și prezenta observațiile.

335 În această privință trebuie să se menționeze că reclamantele nu explică în înscrisurile lor care sunt, dintre membrii lor, aceia care au primit documentul de informare definitiv. Așadar, în măsura în care reclamantele doresc, prin intermediul prezentului aspect, să invoce o încălcare a drepturilor procedurale ale „membriilor lor”, trebuie să se sublinieze că o cerere atât de puțin precisă nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, care impune ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care este întemeiată o acțiune să reiasă în mod coerent și comprehensibil chiar din textul cererii introductive (a se vedea punctul 254 de mai sus). Prin urmare, în măsura în care reclamantele susțin că membrii lor nu au beneficiat de suficient timp pentru a-și prezenta observațiile cu privire la documentul de informare definitiv, prezentul aspect trebuie respins ca fiind inadmisibil.

336 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Consiliul nu a acordat suficient timp reclamantelor pentru a-și prezenta observațiile cu privire la documentul de informare definitiv, trebuie amintit că articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază prevede, în esență, că instituțiile nu sunt obligate să ia în considerare observații făcute de părți interesate decât cu condiția să fie primite într-un termen stabilit de Comisie, care nu poate fi mai mic de zece zile.

337 În speță, Comisia a comunicat reclamantelor la 6 decembrie 2012 documentul de informare definitiv, cerând observațiile lor eventuale „într-un termen de 10 zile [...], cu alte cuvinte, până la 17 decembrie 2012 la prânz”. Termenul de zece zile pentru a face comentarii cu privire la acest document, prevăzut

la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, s-a încheiat duminică 16 decembrie 2012. În temeiul articolului 3 alineatul (4) din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 16), ultima zi a termenului fiind o duminică, termenul s-a încheiat la expirarea ultimei ore a următoarei zile lucrătoare, și anume la expirarea ultimei ore din 17 decembrie 2012. Comisia a invitat însă părțile interesate să comunice observațiile lor cu privire la acest document până la 17 decembrie 2012, la prânz, iar nu până la miezul nopții. Cu toate acestea, reclamantele au comunicat observațiile lor în termenul stabilit de Comisie. Prin scrisoarea din 21 decembrie 2012, Comisia a comunicat documentul de informare suplimentar, referitor la modificarea duratei măsurilor propuse. În această scrisoare, Comisia a solicitat totodată părților să își comunice observațiile cu privire la modificarea propusă, precum și cu privire la documentul de informare definitiv din 6 decembrie 2012 cel târziu la 2 ianuarie 2013, la închiderea birourilor.

338 Pe de o parte, trebuie să se constate că reclamantele nu explică în înscrisurile lor în ce mod, în opinia lor, procedura administrativă ar fi putut, din cauza neregularității prezumate, să conducă la un rezultat diferit. În această privință, s-a statuat că nerespectarea termenului de zece zile prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază nu poate conduce la anularea regulamentului în litigiu decât în măsura în care ar exista posibilitatea ca, din cauza acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al reclamantei (a se vedea în acest sens Hotărârea Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul, punctul 250 de mai sus, EU:C:2009:598, punctul 81 și jurisprudența citată).

339 Pe de altă parte, după cum Consiliul evidențiază în mod întemeiat, Comisia a acordat, prin scrisoarea sa din 21 decembrie 2012, un termen suplimentar reclamantelor pentru a comunica observații cu privire la documentul de informare definitiv din 6 decembrie 2012. Reiese că instituțiile nu au săvârșit nicio încălcare a articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază.

340 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia termenul de zece zile nu era suficient pentru a prezenta observații asupra unui document de informare atât de complex și având în vedere lipsa unui regulament de instituire a taxelor provizorii care să conțină un calcul provizoriu al marjei de dumping, este suficient să se amintească, astfel cum s-a expus la punctul 337 de mai sus, că reclamantele nu numai că au beneficiat de termenul minim legal, dar Comisia le-a acordat, în consecință, la 21 decembrie 2012, un termen suplimentar de douăsprezece zile calendaristice pentru a face comentarii cu privire la acest document. Reclamantele nu susțin că aceste termene extinse ar fi fost insuficiente.

341 În plus, în memoriul în replică, reclamantele afirmă că, prin documentul de informare suplimentar din 21 decembrie 2012, instituțiile au săvârșit un alt viciu de procedură întrucât comitetul consultativ antidumping fusese deja consultat cu ocazia reuniunii din 19 decembrie 2012 fără a avea cunoștință de un element esențial, și anume opinia reclamantelor și a producătorilor americani cu privire la valabilitatea modificată a măsurilor propuse. În temeiul dispozițiilor articolului 44 alineatul (1) litera (c) și al articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, trebuie să se constate că această nouă critică este tardivă, întrucât este invocată în memoriul în replică, și trebuie respinsă ca inadmisibilă (a se vedea jurisprudența expusă la punctul 329 de mai sus).

342 Rezultă că al patrulea aspect al celui de al zecelea motiv trebuie de asemenea respins.

343 Rezultă din cele de mai sus că cel de al zecelea motiv trebuie să fie respins în ansamblul său.

344 Prin urmare, dat fiind că al doilea aspect al primului motiv a fost primit și, pe cale de consecință, motivul respectiv, se impune anularea regulamentului atacat în măsura în care privește Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET și Platinum Ethanol, care sunt membri ai reclamantelor. În rest, se impune respingerea prezentei acțiuni ca fiind în parte inadmisibilă și în parte vădit nefondată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 345 Potrivit articolului 134 alineatele (1) și (3) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.
- 346 În speță, întrucât atât reclamantele, cât și Consiliul au căzut parțial în pretenții, suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată.
- 347 Conform articolului 138 alineatele (1) și (3) din Regulamentul de procedură, Comisia și ePure suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 157/2013 al Consiliului din 18 februarie 2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii, în măsura în care privește Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC și Platinum Ethanol LLC.**
- 2) **Respinge în rest acțiunea.**
- 3) **Growth Energy și Renewable Fuels Association, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană și ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Dittrich

Schwarzc

Tomljenović

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 iunie 2016.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei	2
Procedura și concluziile părților	4
1. Cu privire la cererea de conexare cu cauza T-277/13, Marquis Energy/Consiliul	4
2. Cu privire la intervenții	4
3. Cu privire la măsurile de organizare a procedurii și cu privire la faza orală a procedurii	5
4. Cu privire la cererile de aplicare a regimului de confidențialitate	5
5. Cu privire la concluziile părților	5
În drept	6
1. Cu privire la admisibilitate	7
Cu privire la dreptul de a exercita acțiunea al unor asociații precum reclamantele	7
Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor	10
Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor cu titlu individual	12
Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor în calitate de reprezentanți ai membrilor lor	14
– Cu privire la afectarea directă a reclamantelor în calitate de reprezentanți ai producătorilor de bioetanol incluși în eșantion	14
– Cu privire la afectarea individuală a reclamantelor în calitate de reprezentante ale producătorilor de bioetanol incluși în eșantion	17
– Cu privire la existența unor căi de atac alternative	21
Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantelor în calitate de reprezentante ale celorlalți membri ai lor în afara celor patru producători incluși în eșantion	22
Cu privire la interesul de a exercita acțiunea	22
2. Cu privire la fond	23
Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 2 alineatul (8), a articolului 9 alineatul (5) și a articolului 18 alineatele (1), (3) și (4) din regulamentul de bază, pe o încălcare a principiilor securității juridice, încrederii legitime și buneii administrări, precum și pe erori vădite de apreciere comise de Consiliu ca urmare a refuzului său de a calcula o marjă de dumping individuală și de a stabili o taxă antidumping individuală, dacă este cazul, pentru membrii reclamantelor incluși în eșantion	23
Cu privire la aplicarea în speță a Acordului antidumping al OMC	25

Cu privire la aspectul dacă cei patru producători americani incluși în eșantion au dreptul de a li se aplica o taxă antidumping individuală în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază	27
Cu privire la aspectul dacă nu era posibil să se instituie taxe antidumping individuale în speță ..	31
Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 6 alineatul (7), a articolului 19 alineatele (1) și (2), a articolului 20 alineatele (2), (4) și (5) din regulamentul de bază, precum și a dreptului la apărare, a principiilor nediscriminării și buneii administrări și pe lipsa unei motivări suficiente	36
Observații introductive	36
Cu privire la primul aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe natura incompletă a documentului de informare definitiv și pe încălcarea articolului 20 alineatele (2) și (4) din regulamentul de bază, precum și pe erori de motivare în regulamentul atacat	37
Cu privire la al doilea aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe faptul că documentul de informare suplimentar a fost comunicat în primul rând statelor membre și autorului plângerii și ulterior reclamantelor, cu încălcarea principiilor buneii administrări și nediscriminării, a dreptului la apărare, precum și a articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază	42
Cu privire la al treilea aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe accesul incomplet la dosarul neconfidențial al anchetei, cu încălcarea dreptului la apărare, a articolului 6 alineatul (7) și a articolului 19 alineatele (1) și (2) din regulamentul de bază	44
Cu privire la al patrulea aspect al celui de al zecelea motiv, întemeiat pe o perioadă insuficientă acordată reclamantelor pentru a prezenta observații cu privire la documentul de informare definitiv, cu încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază și a dreptului la apărare	47
Cu privire la cheltuielile de judecată	49